

Księga Liczb

Rozdział 1

1. Na pustyni Synaj, w Przybytku Zboru, pierwszego dnia drugiego miesiąca, drugiego roku od ich wyjścia z ziemi Micraim, WIEKUISTY oświadczył Mojżeszowi, mówiąc: **2.** Zbierzcie zastęp całego zboru synów Izraela według ich rodzin, według ich rodowych domów imienny wykaz wszelkiego ich męskiego pogłowia. **3.** Od wieku dwudziestu lat i wyżej; wszystkich, którzy stają do broni w Izraelu. Ty i Ahron uczynicie ich przegląd według ich zastępów. **4.** I niech będzie przy was po jednym mężu z każdego pokolenia; mąż, który jest na czele swego rodowego domu. **5.** A oto imiona mężów, którzy przy was staną: Od Reubena Elicur, syn Szedeura; **6.** od Szymeona Szelumiel, syn Curyszaddaja; **7.** od Jehudy Nachszon, syn Amminadaba; **8.** od Issachara Nethaneel, syn Cuara; **9.** od Zebuluna Eliab, syn Chelona; **10.** zaś od synów Josefa: Od Efraima Eliszama, syn Amihuda; od Menaszy Gamliel, syn Pedacura; **11.** od Biniamina Abidan, syn Gideoni; **12.** od Dana Achiezer, syn Ammiszadaja; **13.** od Aszera Pagieli, syn Ochrona; **14.** od Gada Eljasaf, syn Deuela; **15.** od Naftalego Achira, syn Enana. **16.** Ci powinni być powołani ze zboru jako naczelnicy pokoleń swoich ojców; to wodzowie tysięcy Izraela. **17.** Zatem Mojżesz i Ahron przyjęli tych mężów, wyszczególnionych po imieniu. **18.** Pierwszego dnia, drugiego miesiąca, zgromadzili też cały zbór i zaczęli się porządkować według swych rodzin, według swoich rodowych domów, według imiennych wykazów od wieku dwudziestu lat i wyżej, według swych osób. **19.** Jak WIEKUISTY rozkazał Mojżeszowi tak on odbył ich przegląd na pustyni Synaj. **20.** I okazało się, że synów Reubena, pierworodnego Izraela, według rodzinnego powinowactwa, według rodowych ich domów, według imiennych wykazów całego pogłowia męskiego w wieku dwudziestu lat i wyżej, wszystkich stających do broni, **21.** tych spisanych w pokoleniu Reubena było czterdzieści sześć tysięcy pięćset osób. **22.** Synów Szymeona według rodzinnego powinowactwa, według ich rodowych domów, według pospisowych imiennych wykazów, całego męskiego pogłowia od wieku dwudziestu lat i wyżej, wszystkich stających do broni, **23.** tych spisanych w pokoleniu Szymeona było pięćdziesiąt dziewięć tysięcy trzysta. **24.** A synów Gada według rodzinnego powinowactwa, według ich domów rodowych, według imiennych wykazów od wieku lat dwudziestu i wyżej, wszystkich stających do broni, **25.** tych spisanych w pokoleniu Gada było czterdzieści pięć tysięcy sześćset pięćdziesiąt. **26.** A synów Jehudy według rodzinnego powinowactwa, według ich domów rodowych, według imiennych wykazów od wieku dwudziestu lat i wyżej, wszystkich stających do broni, **27.** tych spisanych w pokoleniu Jehudy było siedemdziesiąt cztery tysiące sześćset. **28.** Zaś synów Issachara według rodzinnego powinowactwa, według ich rodowych domów, według imiennych wykazów od wieku dwudziestu lat i wyżej, wszystkich stających do broni, **29.** tych spisanych w pokoleniu Issachara było pięćdziesiąt cztery tysiące czterysta. **30.** A synów Zebuluna według rodzinnego powinowactwa, według ich rodowych domów, według imiennych wykazów od wieku dwudziestu lat i wyżej, wszystkich stających do broni, **31.** tych spisanych

w pokoleniu Zebuluna było pięćdziesiąt siedem tysięcy czterysta. **32.** Z synów Josefa: Synów Efraima według rodzinnego powinowactwa, według ich rodowych domów, według imiennych wykazów od wieku dwudziestu lat i wyżej, wszystkich stających do broni, **33.** tych spisanych w pokoleniu Efraima było czterdzieści tysięcy pięćset. **34.** A synów Menaszy według rodzinnego powinowactwa, według ich rodowych domów, według imiennych wykazów od wieku dwudziestu lat i wyżej, wszystkich stających do broni, **35.** tych spisanych w pokoleniu Menaszy było trzydzieści dwa tysiące dwieście. **36.** Zaś synów Biniamina według rodzinnego powinowactwa, według ich rodowych domów, według imiennych wykazów od wieku dwudziestu lat i wyżej, wszystkich stających do broni, **37.** tych spisanych w pokoleniu Biniamina było trzydzieści pięć tysięcy czterysta. **38.** A synów Dana według rodzinnego powinowactwa, według ich rodowych domów, według imiennych wykazów od wieku dwudziestu lat i wyżej, wszystkich stających do broni, **39.** tych spisanych w pokoleniu Dana było sześćdziesiąt dwa tysiące siedemset. **40.** Synów Aszera według rodzinnego powinowactwa, według ich rodowych domów, według imiennych wykazów od wieku dwudziestu lat i wyżej, wszystkich stających do broni, **41.** tych spisanych w pokoleniu Aszera było czterdzieści jeden tysięcy pięćset. **42.** A synów Naftalego według rodzinnego powinowactwa, według ich rodowych domów, według imiennych wykazów od wieku dwudziestu lat i wyżej, wszystkich stających do broni, **43.** tych spisanych w pokoleniu Naftalego było pięćdziesiąt trzy tysiące czterysta. **44.** Oto spisani, których przeglądu dokonał Mojżesz i Ahron oraz przywódcy Izraela a tych mężów było dwunastu, po jednym z każdego swojego domu rodowego. **45.** Tak więc wszystkich synów Izraela według ich rodowych domów, od wieku dwudziestu lat i wyżej, wszystkich stających do broni w Izraelu, **46.** wszystkich tych spisanych było sześćset trzy tysiące trzysta pięćdziesiąt. **47.** Ale Lewici według rodowego szczepu nie stawili się między nimi do przeglądu. **48.** Bowiem WIEKUISTY tak oświadczył Mojżeszowi: **49.** Nie obejmiesz spisem tylko pokolenia Lewiego oraz nie zbierzesz ich zastępu razem z synami Izraela. **50.** Nadto ustanowisz Lewitów nad Przybytkiem Świadectwa, wszystkimi jego przyborami i nad całością, która do niego należy. Oni będą nosić Przybytek oraz wszystkie jego przybory; oni też będą przy nim usługiwać, a swój obóz rozłożą wokół Przybytku. **51.** Ile razy Przybytek wyruszy złożą go Lewici, a ile razy Przybytek stanie ustawią go Lewici; zaś postronny, który by podszedł poniesie śmierć. **52.** A synowie Izraela będą stawać według ich zastępów każdy w swoim obozie i każdy przy swej chorągwi. **53.** Zaś Lewici rozłożą się obozem wokół Przybytku Świadectwa, aby nie przyszedł gniew na zbór synów Izraela. Zatem Lewici będą stawać na straży przy Przybytku Świadectwa. **54.** I synowie Izraela to uczynili, stosownie do wszystkiego, co WIEKUISTY rozkazał Mojżeszowi; tak uczynili.

Rozdział 2

1. Potem WIEKUISTY oświadczył Mojżeszowi i Ahronowi, mówiąc: 2. Niech synowie Izraela staną nieopodal obozem, każdy przy swojej chorągwi i przy swych znakach domów rodowych; niechaj staną

obozem wokół Przybytku Zboru. **3.** Niechaj tak się rozłożą obozem: Na przedzie, ku wschodowi, według swoich zastępów chorągiew obozu Jehudy; a wodzem synów Jehudy będzie Nachszon, syn Amminadaba. **4.** A jego zastęp i w nim spisani to siedemdziesiąt cztery tysiące sześćset osób. **5.** Zaś przy nim rozłoży się obozem pokolenie Issachara; a wodzem synów Issachara będzie Nethaneel, syn Cuara. **6.** A jego zastęp i w nim spisani to pięćdziesiąt cztery tysiące czterysta. **7.** Następnie pokolenie Zebuluna; zaś wodzem synów Zebuluna będzie Eliab, syn Chelona. **8.** A jego zastęp i w nim spisani to pięćdziesiąt siedem tysięcy czterysta. **9.** Wszyscy spisani z obozu Jehudy to według ich zastępów sto osiemdziesiąt sześć tysięcy czterysta osób ci wyruszą pierwsi. **10.** Zaś chorągiew obozu Reubena ustawi się według swoich zastępów ku południowi; a wodzem synów Reubena będzie Elicur, syn Szedeura. **11.** A jego zastęp i w nim spisani to czterdzieści sześć tysięcy pięćset. **12.** Przy nim rozłoży się obozem pokolenie Szymeona; zaś wodzem synów Szymeona będzie Szelumiel, syn Curyszaddaja. **13.** A jego zastęp i w nim spisani to pięćdziesiąt dziewięć tysięcy trzysta. **14.** Następnie pokolenie Gada; zaś wodzem synów Gada będzie Eljasad, syn Reuela. **15.** A jego zastęp i w nim spisani to czterdzieści pięć tysięcy sześćset pięćdziesiąt. **16.** Wszystkich spisanych z obozu Reubena będzie według ich zastępów sto pięćdziesiąt jeden tysięcy czterysta pięćdziesiąt; ci wyruszą w drugiej kolejności. **17.** Następnie, w środku tych obozów, wyruszy obóz Lewitów wraz z Przybytkiem Zboru. Jakim porządkiem będą spoczywać takim też wyruszą; każdy w swoim szyku, przy swych chorągwiach. **18.** A chorągiew obozu Efraima ustawi się według swoich zastępów ku zachodowi; zaś wodzem synów Efraima będzie Eliszama, syn Amihuda. **19.** A jego zastęp i w nim spisani to czterdzieści tysięcy pięćset. **20.** Zaś przy nim pokolenie Menaszy; a wodzem synów Menaszy będzie Gamliel, syn Pedacura. **21.** A jego zastęp i w nim spisani to trzydzieści dwa tysiące dwieście. **22.** Następnie pokolenie Biniamina; zaś wodzem synów Biniamina będzie Abidan, syn Gideoni. **23.** A jego zastęp i w nim spisani to trzydzieści pięć tysięcy czterysta. **24.** Wszystkich spisanych z obozu Efraima będzie według ich zastępów sto osiem tysięcy sto; ci wyruszą w trzeciej kolejności. **25.** A chorągiew Dana będzie ku północy według ich zastępów; zaś wodzem synów Dana będzie Achiezer, syn Ammiszadaja. **26.** A jego zastęp i w nim spisani to sześćdziesiąt dwa tysiące siedemset. **27.** A przy nim rozłoży się obozem pokolenie Aszera; zaś wodzem synów Aszera będzie Pagiel, syn Ochra. **28.** A jego zastęp i w nim spisani to czterdzieści jeden tysięcy pięćset. **29.** Następnie pokolenie Naftalego; zaś wodzem synów Naftalego będzie Achira, syn Enana. **30.** A jego zastęp i w nim spisani to pięćdziesiąt trzy tysiące czterysta. **31.** Wszystkich spisanych z obozu Dana będzie sto pięćdziesiąt siedem tysięcy sześćset; ci wyruszą przy swych chorągwiach na końcu. **32.** Oto spisani synów Izraela według ich domów rodowych. Wszystkich spisanych w obozach, według ich zastępów będzie sześćset trzy tysiące pięćset pięćdziesiąt. **33.** Ale Lewici nie stawili się do przeglądu pomiędzy synami Izraela; tak, jak WIEKUISTY rozkazał Mojżeszowi. **34.** I synowie Izraela uczynili tak, jak WIEKUISTY rozkazał Mojżeszowi; rozłożyli się obozem przy swych chorągwiach i tak też wyruszeni, każdy według swych rodzin, przy swoim domu rodowym.

Rozdział 3

1. A oto potomkowie Ahrona i Mojżesza, w czasie, w którym WIEKUISTY przemawiał do Mojżesza u góry Synaj. 2. Oto synowie Ahrona: Pierworodny Nadab; następnie Abihu, Elazar i Ithamar. 3. Oto imiona synów Ahrona, namaszczonego kapłanów, których dłoń została upelnomocniona do sprawowania kapłaństwa. 4. Jednak przed WIEKUISTYM umarli Nadab i Abihu, gdy na pustyni Synaj przynieśli przed oblicze WIEKUISTEGO obcy ogień; a nie mieli potomstwa. Tak więc kapłaństwo sprawowali przy swoim ojcu Ahronie Elazar i Ithamar. 5. WIEKUISTY oświadczył też Mojżeszowi, mówiąc: 6. Przyprowadź pokolenie Lewiego i ustaw je przed obliczem Ahrona, aby mu usługiwali. 7. I aby przed Przybytkiem Zboru pełnili jego straż i straż całego zboru, sprawując służbę Przybytku. 8. Nadto by strzegli wszystkich przyborów Przybytku oraz pełnili straż synów Izraela, sprawując służbę Przybytku. 9. Zatem Lewitów dodasz Ahronowi i jego synom; będą mu przyznani jako dar spośród synów Izraela. 10. Zaś Ahrona i jego synów ustanowisz, by strzegli swojego urzędu kapłańskiego; bo postronny, który by podszedł poniesie śmierć. 11. Nadto WIEKUISTY oświadczył Mojżeszowi, mówiąc: 12. Oto Ja wziąłem spośród synów Izraela – Lewitów, zamiast wszelkiego pierworodnego z synów Izraela, które rozwiera łono; dlatego niech Lewici będą Moimi. 13. Gdyż Moim jest wszelkie pierworodne, od dnia w którym poraziłem wszystkich pierworodnych w ziemi Micraim; poświęciłem Sobie każde pierworodne w Izraelu, tak człowieka, jak i bydłę; niech będą Moimi. 14. Także na pustyni Synaj, WIEKUISTY oświadczył Mojżeszowi, mówiąc: 15. Policz synów Lewiego według ich domów rodowych, według ich rodzin; policz wszystkich płci męskiej od miesiąca i wyżej. 16. Więc Mojżesz ich policzył jak nakazano, według słowa WIEKUISTEGO. 17. A oto synowie Lewiego według ich imion: Gerszon, Kehath i Merary. 18. A oto imiona synów Geszrona według ich rodzin: Libni i Szymei. 19. A synowie Kehatha według ich rodzin to: Amram, Ic'har, Hebron i Uzyel. 20. A synowie Merarego według ich rodzin to: Machli i Muszy. Oto rodziny Lewiego według swoich domów rodowych. 21. Od Gerszona pochodzi rodzina Libni oraz rodzina Szymei; to są rodziny Gerszonitów. 22. Tych spisanych według liczby wszystkich osób płci męskiej od miesiąca i wyżej tych spisanych było siedem tysięcy pięćset. 23. Rodziny Gerszonitów mają obozować za Przybytkiem, ku zachodowi. 24. Zaś naczelnikiem rodowego domu Gerszonitów będzie Eliasaf, syn Laela. 25. W Przybytku Zboru pod strażą synów Gerszona będzie sam Przybytek i namiot; jego pokrowiec, kotara u wejścia do Przybytku Zboru, 26. zasłony dziedzińca i kotara u wejścia do dziedzińca otaczającego Przybytek, ołtarz wokoło i sznury ze wszystkimi ich urządzeniami. 27. A od Kehatha pochodzi: Rodzina Amrama, rodzina Ic'hara, rodzina Hebrona oraz rodzina Uzyela; oto rodziny Kehatydów. 28. Według wykazu wszystkich osób płci męskiej od miesiąca i wyżej osiem tysięcy sześćset tych, którzy pełnią straż przy świętym miejscu. 29. Rodziny synów Kehatha będą stawiać obozem po stronie Przybytku ku południowi. 30. Zaś naczelnikiem rodowego domu rodzin Ketatha będzie Elicafan, syn Uzyela. 31. A pod ich strażą będą: Arka, stół, świecznik, ołtarze i święte naczynia, którymi będą pełnić służbę, zasłona oraz całe jej urządzenie. 32. Zaś

naczelnikiem nad naczelnikami Lewitów będzie Elazar, syn kapłana Ahrona; ma on nadzór nad tymi, co pełnią straż w świętym miejscu. **33.** A od Merarego pochodzi rodzina Machlidów oraz rodzina Muszydów; oto rodziny Merarego. **34.** Tych, spisanych według liczby wszystkich osób płci męskiej od miesiąca i wyżej było sześć tysięcy dwieście. **35.** Zaś naczelnikiem rodowego domu rodzin Merarego będzie Curiel, syn Abichaila; oni będą stawać obozem z boku Przybytku, ku północy. **36.** A pod nadzorem i strażą synów Merarego będą bale Przybytku, poprzeczki, słupy, podłupia i wszystkie jego przybory oraz całe jego urządzenie. **37.** Także słupy dziedzińca, które są naokoło, ich podłupia, kołki oraz ich sznury. **38.** Zaś tymi, którzy będą obozować z przedniej strony Przybytku, przed Przybytkiem Zboru, ku wschodowi, będą: Mojżesz, Ahron oraz jego synowie. Im przyjdzie trzymać straż przy świętym miejscu, w celu ochraniania synów Izraela; bowiem postronny, który by podszedł poniesie śmierć. **39.** Wszystkich spisanych Lewitów według ich rodzin, wszystkich osób płci męskiej od miesiąca i wyżej, których z rozkazu WIEKUISTEGO zliczył Mojżesz i Ahron, było dwadzieścia dwa tysiące. **40.** Nadto WIEKUISTY powiedział do Mojżesza: Oblicz wszystkich pierworodnych płci męskiej od miesiąca i wyżej z synów Izraela i sporządź wykaz ich imion. **41.** I przyjmiesz dla Mnie, WIEKUISTEGO, Lewitów zamiast wszystkich pierworodnych z synów Izraela; zaś bydło Lewitów zamiast całego pierworodnego bydła synów Izraela **42.** Zatem Mojżesz zliczył, jak mu rozkazał WIEKUISTY, wszystkich pierworodnych pomiędzy synami Izraela. **43.** A wszystkich pierworodnych płci męskiej według imiennego wykazu, w wieku od miesiąca i wyżej, tych spisanych było dwadzieścia dwa tysiące dwustu siedemdziesięciu trzech. **44.** Nadto WIEKUISTY oświadczył Mojżeszowi, mówiąc: **45.** Przyjmij Lewitów zamiast wszystkich pierworodnych z synów Izraela, a bydło Lewitów zamiast ich bydła, i niech Lewici będą Moimi, Ja jestem WIEKUISTY. **46.** A jako okup za owych dwustu siedemdziesięciu trzech z pierworodnych synów Izraela, którzy zbywają ponad liczbę Lewitów, **47.** weźmiesz po pięć szekli za głowę; weźmiesz według uświęconego szkła, po dwadzieścia ger w szeklu. **48.** Po czym oddasz te pieniądze Ahronowi i jego synom, jako okup za zbywających nad ich liczbę. **49.** Tak Mojżesz wziął pieniądze okupu za tych, co zbywają ponad liczbę okupionych przez Lewitów. **50.** Wziął tych pieniędzy od pierworodnych synów Izraela tysiąc trzysta siedemdziesiąt pięć szekli, według uświęconego szkła. **51.** Po czy Mojżesz oddał te pieniądze okupu Ahronowi i jego synom, według mowy WIEKUISTEGO, w której WIEKUISTY rozkazał Mojżeszowi.

Rozdział 4

1. Nadto WIEKUISTY oświadczył Mojżeszowi i Ahronowi, mówiąc: **2.** Zbierz spośród synów Lewiego zastęp synów Kehatha według ich rodzin i według ich domów rodowych, **3.** od lat trzydziestu i wyżej do lat pięćdziesięciu, wszystkich zdolnych wstąpić do służby, aby pełnili posługę w Przybytku Zboru. **4.** Oto przedmiot służby synów Kehatha w Przybytku Zboru święte świętych. **5.** Zatem wejdzie Ahron oraz jego synowie, kiedy obóz będzie miał ruszyć, i zdejmą zasłaniającą zasłonę oraz okryją nią Arkę Świadectwa.

6. Potem włożą na nią pokrowiec z borsuczej skóry, z wierzchu rozciągną całą z błękitu zasłonę oraz założą jej drążki. **7.** Także na stole wystawnym rozłożą zasłonę z błękitu oraz położą na nim misy, kadzielnice, dzbany i czasze do nalewania; powinien być na nim jego ustawiczny chleb. **8.** Potem rozciągną nad nim karmazynową zasłonę, przykryją go pokrowcem z borsuczej skóry oraz założą jego drążki. **9.** Wezmą także błękitną zasłonę oraz nakryją świecznik do oświetlania i jego lampy oraz szczypczyki, popielniczki i wszystkie jego naczynia do oleju, których przy nim używają. **10.** Potem włożą go i wszystkie jego przybory w pokrowce z borsuczej skóry oraz położą na nosze. **11.** Rozciągną także zasłonę z błękitu na ołtarz kadzidlany, nakryją go pokrowcem z borsuczej skóry oraz założą jego drążki. **12.** Nadto wezmą wszystkie służbowe przybory, którymi posługują się w Świątyni, włożą w zasłonę z błękitu, nakryją je pokrowcem z borsuczej skóry oraz położą na nosze. **13.** Oczyszczą z popiołu ofiarnicę, rozciągną na niej purpurową zasłonę, **14.** oraz włożą na nią wszystkie jej przybory, którymi się przy niej posługują węglarki, widełki, łopatki i kropielnice wszystkie przybory ofiarnicy; po czym rozciągną na niej pokrowiec z borsuczej skóry oraz założą jej drążki. **15.** A kiedy, przy wyruszaniu obozu, Ahron dopełni wraz z jego synami okrycia sanktuarium oraz wszystkich przyborów świętego miejsca, wtedy podejdą synowie Kahatha, aby nieść; lecz nie będą dotykali się świętych rzeczy, by nie pomarli. Oto ciężar synów Kahatha przy Przybytku Zboru. **16.** A pod nadzorem Elazara, syna kapłana Ahrona, będzie: Olej do oświetlania, wonne kadzidło, ustawiczna ofiara z pokarmów i olej namaszczenia; nadzór nad całym Przybytkiem, a także nad wszystkim, co w nim jest – świętego miejsca i jego przyborów. **17.** Potem WIEKUISTY oświadczył Mojżeszowi i Ahronowi, mówiąc: **18.** Nie podcinajcie szczepu rodzin Kehatha spośród Lewitów. **19.** Oto, co macie dla nich uczynić, aby żyli i nie wymierali, gdy będą podchodzić do świętego świętych: Niech Ahron i jego synowie przyjdą i ich ustanowią każdego przy swojej służbie oraz przy swym ciężarze. **20.** Ale niech nie przychodzą, aby przypatrywać się rozbiórce sanktuarium, by nie pomarli. **21.** Nadto WIEKUISTY oświadczył Mojżeszowi, mówiąc: **22.** Zbierz też zastęp synów Gerszona, według ich rodowych domów oraz według ich rodzin, **23.** od wieku lat trzydziestu i wyżej do pięćdziesięciu lat, i ich policz wszystkich wstępujących w szeregi dla pełnienia posług w Przybytku Zboru. **24.** Oto służba rodzin Gerszonidów przy robocie oraz przy noszeniu: **25.** Mają oni nosić zasłony Przybytku, Przybytek Zboru, jego pokrowiec i pokrowiec borsuczy, który jest na nim z wierzchu, oraz kotarę wejścia do Przybytku Zboru. **26.** Nadto zasłony dziedzińca, kotarę wejścia do bramy dziedzińca, który otacza Przybytek oraz wokoło ofiarnicę, ich sznury oraz wszystkie ich służbowe przybory. Zatem wszystko, co przy nich należy robić niech oni to czynią. **27.** Wszelka służba synów Gerszona odbywać się będzie według rozkazu Ahrona i jego synów; zarówno każdy ciężar, jak i każda ich robota; ustanówcie nad nimi straż przy wszystkich ich ciężarach. **28.** Oto służba rodzin synów Gerszona przy Przybytku Zboru; zaś nadzór nad nimi w ręce Ithamara, syna Ahrona, kapłana. **29.** Także policzysz synów Merarego, według ich rodzin i według ich domów rodowych. **30.** Policzysz ich od wieku trzydziestu lat i wyżej do pięćdziesięciu lat; wszystkich wstępujących

w szeregi dla pełnienia posług w Przybytku Zboru. **31.** A oto dział ich ciężarów w całej ich służbie przy Przybytku Zboru: Bale Przybytku, jego poprzeczki, słupy i jego podslupia, **32.** słupy dziedzica wokoło i ich podslupia, kołki, sznury i wszystkie ich przybory, ze wszystkim co należy do służby; imiennie policzycie przybory należące do działu ich ciężarów. **33.** Oto powinność rodzin synów Merarego w całej ich służbie przy Przybytku Zboru; to wszystko pod nadzorem Ithamara, syna Ahrona, kapłana. **34.** Zatem Mojżesz, Ahron i naczelnicy zboru policzyli synów Ketatha według ich rodzin i według ich domów rodowych, **35.** od wieku lat trzydziestu i wyżej do lat pięćdziesięciu; wszystkich wstępujących w szeregi do pełnienia posług w Przybytku Zboru. **36.** A było tych spisanych według ich rodzin dwa tysiące siedmuset pięćdziesięciu. **37.** Oto spisani rodów Kehatha wszyscy pełniący służbę przy Przybytku Zboru, których obliczył Mojżesz i Ahron z rozkazu WIEKUISTEGO, wydanego przez Mojżesza. **38.** Także spisani synów Gerszona, według ich rodzin i według ich domów rodowych, **39.** od wieku lat trzydziestu i wyżej do pięćdziesięciu; wszyscy wstępujący w szeregi dla pełnienia posług w Przybytku Zboru. **40.** A było tych spisanych według ich rodzin i według ich domów rodowych dwa tysiące sześćset trzydziestu. **41.** Oto spisani rodzin synów Gerszona, wszyscy pełniący służbę przy Przybytku Zboru, których policzył Mojżesz i Ahron z rozkazu WIEKUISTEGO. **42.** Także spisani synów Merarego według ich rodzin i według ich domów rodowych, **43.** od wieku lat trzydziestu i wyżej do pięćdziesięciu; wszyscy wstępujący w szeregi dla pełnienia posług w Przybytku Zboru. **44.** A było tych spisanych według ich rodzin trzy tysiące dwustu. **45.** Oto spisani rodzin synów Merarego, których policzył Mojżesz i Ahron z rozkazu WIEKUISTEGO, wydanego przez Mojżesza. **46.** Zostali spisani wszyscy z Lewitów, których policzył Mojżesz, Ahron i naczelnicy Izraela, według ich rodzin, i według ich domów rodowych, **47.** od wieku lat trzydziestu i wyżej do pięćdziesięciu; wszyscy zdolni przystąpić do wykonywania robót oraz brania ciężarów przy Przybytku Zboru. **48.** A tych spisanych było osiem tysięcy pięćset osiemdziesięciu. **49.** Według rozkazu WIEKUISTEGO, wydanego przez Mojżesza, ustanowił on ich każdego przy swojej służbie oraz przy swym ciężarze, który dla nich przeznaczono tak jak WIEKUISTY rozkazał Mojżeszowi.

Rozdział 5

1. Nadto WIEKUISTY oświadczył Mojżeszowi, mówiąc: **2.** Rozkażesz synom Izraela, by usunęli z obozu wszystkich trędowatych, wszystkich cierpiących na upławy oraz wszystkich, co się zanieczyścili przy zmarłych. **3.** Usuniecie zarówno mężczyzn, jak i niewiasty; usuniecie ich poza obóz, aby nie zanieczyszczali swych obozów, wśród których Ja przebywam. **4.** Zatem synowie Izraela tak uczynili i usunęli ich poza obóz; jak WIEKUISTY powiedział Mojżeszowi tak uczynili synowie Izraela. **5.** A WIEKUISTY oświadczył Mojżeszowi, mówiąc: **6.** Powiedz synom Izraela: Jeśli mężczyzna, albo niewiasta popełnili jakikolwiek grzech przeciwko człowiekowi, dopuszczając się tym występku przeciwko WIEKUITEMU i byłaby winną ta dusza, **7.** wtedy niech wyznają swój grzech, którego się

dopuszcili i zwrócą w całości krzywdę oraz nadto dołożą piątą część i oddadzą temu, przeciw któremu zawinili. **8.** Gdyby zaś ów człowiek nie miał bliższego krewnego, któremu byłoby można wynagrodzić krzywdę wtedy wynagrodzona krzywda należy do WIEKUISTEGO; zostanie dana kapłanowi, oprócz barana odpuszczenia, przez którego będzie mu odpuszczone. **9.** Także wszelka danina, ze wszystkich świętych darów synów Izraela, które składają przez kapłana należy do niego. **10.** I należy do niego to, co przez kogokolwiek zostało poświęcone. Któremu kapłanowi je daje do tego należy. **11.** Nadto WIEKUISTY oświadczył Mojżeszowi, mówiąc: **12.** Powiedz synom Izraela i im objaśnij: Jeśli czyjaś żona wykroczyła, dopuściła się względem niego wiarołomstwa **13.** i obcując z nią złączył się z nią mężczyzna, a byłoby to utajnione przed oczami jej męża, ponieważ się ukrywała, kiedy się zbeczeszciała, i nie było przeciw niej świadka oraz nie została schwytana; **14.** zaś na niego przypadłby duch zazdrości i podejrzewa swoją żonę, która byłaby zbeczeszczoną; względnie przypadłby na niego duch zazdrości i podejrzewa swoją żonę, która nie była zbeczeszczoną; **15.** wtedy ów mąż zaprowadzi swoją żonę do kapłana i zarazem przyniesie za nią dziesiątą część efy mąki jęczmiennej jednak nie wylewając na nią oliwy, ani nie kładąc na nią kadzidła, bowiem jest to ofiara zazdrości z pokarmów, ofiara pamięci z pokarmów, która przypomina winę. **16.** Zatem przyprowadzi ją do kapłana i postawi przed oblicze WIEKUISTEGO. **17.** A kapłan nabierze w gliniane naczynie poświęconej wody i do tej wody wsypie nieco prochu, który się znajduje na podłodze Przybytku. **18.** Potem kapłan postawi niewiastę przed obliczem WIEKUISTEGO, rozpuści włosy na głowie tej niewiasty i poda jej w ręce ofiarę pamięci z pokarmów, ową ofiarę zazdrości z pokarmów; zaś w ręku kapłana będzie woda gorzycy i klątwy. **19.** Potem kapłan ją zaklnie i powie do niewiasty: Jeżeli nikt z tobą nie obcował, zatem nie wykroczyłaś zbeczeszczeniem przeciw twojemu mężowi bądź nienaruszona od tej wody gorzycy i klątwy. **20.** Ale jeśli wykroczyłaś przeciwko twojemu mężowi oraz zostałaś zbeczeszczona, bo ktoś z tobą obcował oprócz twojego męża **21.** wtedy kapłan zaklnie niewiastę klątwą przekleństwa, przemawiając do tej niewiasty jako kapłan Niech cię WIEKUISTY poda na przekleństwo i klątwę pomiędzy twoim ludem, czyniąc twoje łono zapadłym, a twoje wnętrzności opuchłe. **22.** Niechaj te wody klątwy przenikną w twoje wnętrzności, aby opuchł twój brzuch i zapadło się twoje łono. Zaś niewiasta odpowie: Amen, amen. **23.** Potem kapłan napisze na zwitku te przekleństwa oraz splucze je w owej wodzie gorzycy. **24.** I da się napić niewieście wody gorzycy i klątwy, tak, aby te wody klątwy przeniknęły ją na jej gorzycz. **25.** Ale przedtem kapłan weźmie z rąk niewiasty ofiarę zazdrości z pokarmów, przedstawi tę ofiarę przed oblicze WIEKUISTEGO i zanieś ją do ofiarnicy. **26.** Wtedy kapłan nabierze garścią z tej ofiary z pokarmów jej ofiarę przypomnienia, i puści ją z dymem na ofiarnicy, a niewieście da wypić wodę. **27.** A kiedy da się jej napić tej wody, to jeśli była zbeczeszczona i dopuściła się wiarołomstwa względem swojego męża wtedy woda klątwy przeniknie ją gorzycą, opuchną jej wnętrzności oraz zapadnie się jej łono, a ta niewiasta stanie się przekleństwem między swym ludem. **28.** Zaś jeśli niewiasta nie była zbeczeszczona i jest czystą wtedy zostanie nienaruszoną i będzie obdarzona potomstwem.

29. Oto ustawa o zazdrości gdyby niewiasta wykroczyła przeciw swojemu mężowi oraz została zbezczeszczoną; **30.** albo gdyby na męża przypadł duch zazdrości, tak, że podejrzewa swoją żonę. Wtedy postawi żonę przed obliczem WIEKUISTEGO, a kapłan z nią postąpi według całej tej ustawy. **31.** Wtedy mąż będzie czystym od winy, zaś żona może ponieść swój grzech.

Rozdział 6

1. Nadto WIEKUISTY oświadczył Mojżeszowi, mówiąc: **2.** Powiedz synom Izraela i im objaśnij: Jeśli mężczyzna lub niewiasta się wyróżni, ślubując ślub wstrzemięźliwości, aby być wstrzemięźliwym dla WIEKUISTEGO, **3.** wtedy winien się wstrzymywać od wina oraz mocnego napoju. Nie powinien pijać nawet kwasu winnego, ani kwasu z odurzających napojów. Nie będzie też pił żadnej nalewki z winnych jagód oraz nie będzie jadał świeżych, albo suszonych winnych jagód. **4.** Przez cały czas swojej wstrzemięźliwości ma nie kosztować niczego, co się przyrządza z winogron; bądź z pestek, bądź z łupiny. **5.** Przez cały czas ślubowanej swojej wstrzemięźliwości brzytwa nie dotknie się jego głowy. Aż do spełnienia się czasu, na który poddał się wstrzemięźliwości dla WIEKUISTEGO winien być uświęconym, splatając rozpuszczone włosy swej głowy. **6.** Przez cały czas na który poddał się wstrzemięźliwości dla WIEKUISTEGO nie podejdzie do martwego ciała. **7.** Nie zanieczyści się ani przy ojcu, ani przy swojej matce, ani przy bracie, ani przy swojej siostrze kiedy umrą; gdyż ma na swojej głowie uświęcenie swojego Boga. **8.** Przez cały czas swojej wstrzemięźliwości jest on poświęcony WIEKUISTEMU. **9.** A gdyby ktoś przy nim nagle umarł, w jednej chwili, i zanieczyścił jego poświęconą głowę wtedy ostrzyże swoją głowę w dniu swego oczyszczenia; ostrzyże ją dnia siódmego. **10.** A dnia ósmego przyniesie do kapłana parę synogarlic, albo parę młodych gołąbków, do wejścia do Przybytku Zboru. **11.** Zaś kapłan jednym spełni ofiarę zagrzeszną, a drugim całopalenie; zatem go oczyści od tego, czym zgrzeszył przez zmarłego, i w ten dzień poświęci jego głowę. **12.** Potem podda się swojej wstrzemięźliwości przed WIEKUISTYM na przyrzeczony czas swojej wstrzemięźliwości, po czym przyniesie roczne jagnię jako ofiarę pokutną; jednak poprzedni czas przepada, gdyż jego poświęcenie zostało zanieczyszczone. **13.** A oto ustawa o wstrzemięźliwym, gdy spełni się czas jego wstrzemięźliwości. Należy go przyprowadzić do wejścia do Przybytku Zboru **14.** i złoży on w ofierze WIEKUISTEMU jedno roczne, zdrowe jagnię na całopalenie; jedną roczną, zdrową owcę na ofiarę zagrzeszną i jednego, zdrowego barana na ofiarę opłatną. **15.** Także kosz praśników z przedniej mąki, kołacze zaczynione oliwą i praśne opłatki pomazane oliwą, wraz z ich ofiarą z pokarmów oraz ich zalewką. **16.** A kapłan złoży to przed WIEKUISTYM i spełni jego ofiarę zagrzeszną oraz jego całopalenie. **17.** Zaś baranem spełni WIEKUISTEMU ofiarę opłatną, wraz z koszem praśników. Nadto kapłan spełni jego ofiarę z pokarmów oraz jego zalewkę. **18.** A wtedy wstrzemięźliwy ostrzyże swą poświęconą głowę u wejścia do Przybytku Zboru; zaś on weźmie włosy jego poświęconej głowy oraz położy na ogień, który się znajduje pod ofiarą opłatną. **19.** Potem kapłan weźmie ugotowaną łopatkę

barana, jeden praśny kołacz z kosza i jeden praśny opłatek i poda to w ręce wstrzemięźliwego, kiedy ostrzyże swą poświęconą głowę. **20.** I kapłan przedstawi to jako przedstawienie przed WIEKUISTYM. To jest poświęcone dla kapłana oprócz mostka przedstawienia oraz łopatki podniesienia. Potem wstrzemięźliwy ma pić wino. **21.** Oto przepis o wstrzemięźliwym, który złożył ślub; za jego wstrzemięźliwość, jego ofiara należy do WIEKUISTEGO, oprócz tego, na co go było stać. Uczyni według ślubu, który ślubował, oprócz tego, co jest przypisane jego wstrzemięźliwości. **22.** Nadto WIEKUISTY oświadczył Mojżeszowi, mówiąc: **23.** Powiedz Ahronowi i jego synom te słowa: Tak macie błogosławić synom Israela. Powiecie do nich: **24.** Niech cię pobłogosławi WIEKUISTY i cię strzeże. **25.** Niech ci WIEKUISTY przyświeca Swoim obliczem i będzie ci miłościwym. **26.** Niech WIEKUISTY zwróci Swoje oblicze ku tobie i da ci pokój. **27.** Tak niech złożą Moje Imię na synów Israela, a Ja ich będę błogosławił.

Rozdział 7

1. Zaś w dzień, w którym Mojżesz skończył wystawienie Przybytku, gdy go namaścił oraz poświęcił ze wszystkimi jego przyborami, kiedy namaścił oraz poświęcił ofiarnicę ze wszystkimi jej przyborami, stało się, **2.** że naczelnicy Israela, głowy swoich domów rodowych owi naczelnicy pokoleń, którzy zarządzali spisami przyprowadzili swoje ofiary. **3.** Sprowadzili oni swoje ofiary przed oblicze WIEKUISTEGO: Sześć krytych wozów przy dwunastu bykach po wozie na dwóch naczelników oraz po byku na każdego. Przyprowadzili je przed Przybytek. **4.** A WIEKUISTY oświadczył Mojżeszowi, mówiąc: **5.** Przyjmij od nich i niech to będzie do wykonywania robót przy Przybytku Zboru; oddasz je Lewitom, każdemu według jego służby. **6.** Zatem Mojżesz przyjął wozy i byki oraz oddał je Lewitom. **7.** Dwa wozy oraz cztery byki dał synom Gerszona, według ich służby; **8.** zaś cztery wozy i osiem byków dał synom Merarego, według ich służby pod nadzorem Ithamara, syna Ahrona, kapłana. **9.** Ale synom Kehatha nie dał nic, ponieważ służba przy miejscu świętym była dla nich taka, że mieli wszystko nosić na ramieniu. **10.** Naczelnicy przynieśli też dary do poświęcenia ofiarnicy w dzień jej namaszczenia. Potem naczelnicy złożyli swoje dary przed ofiarnicą. **11.** A WIEKUISTY powiedział do Mojżesza: Jednego dnia niech jeden naczelnik, a drugiego niech drugi naczelnik złoży swoje dary do poświęcenia ofiarnicy. **12.** Zatem pierwszego dnia złożył swój dar Nachszon, syn Amminadaba, od pokolenia Jehudy. **13.** A jego dar to: Jedna srebrna misa, wagi sto trzydzieści szekli; jedna srebrna kropielnica z siedemdziesięciu szekli, według uświęconego szkła obie pełne przedniej mąki zaczynionej oliwą, na ofiarę z pokarmów; **14.** jedna złota kadzielnica z dziesięciu szekli, pełna kadzidła; **15.** jeden młody cielec, jeden baran, jedno roczne jagnię na całopalenie; **16.** jeden kozioł na ofiarę zagrzeszną; **17.** a na ofiarę opłatną: Para byków, pięć baranów, pięć kozłów i pięć rocznych jagniąt. Oto dar Nachszona, syna Amminadaba. **18.** Drugiego dnia złożył dar naczelnik pokolenia Issachara Nathaneel, syn Cuara. **19.** Złożył on w swoim darze: Jedną srebrną misę, wagi sto trzydzieści szekli; jedną srebrną kropielnicę z siedemdziesięciu szekli, według

uświęconego szkła obie pełne przedniej mąki zaczynionej oliwą, na ofiarę z pokarmów; **20.** jedną złotą kadzielnicę z dziesięciu szekli, pełną kadzidła; **21.** jednego młodego cielca, jednego barana i jedno roczne jagnię na całopalenie. **22.** Nadto jednego kozła na ofiarę zagrzeszną. **23.** A na ofiarę opłatną: Parę byków, pięć baranów, pięć kozłów i pięć rocznych jagniąt. Oto dar Nathaneela, syna Cuara. **24.** A trzeciego dnia naczelnik synów Zebuluna Eliab, syn Chelona. **25.** Jego dar to: Jedna srebrna misa wagi sto trzydzieści szekli, jedna srebrna kropielnica z siedemdziesięciu szekli, według uświęconego szkła obie pełne przedniej mąki zaczynionej oliwą, na ofiarę z pokarmów; **26.** jedna złota kadzielnica z dziesięciu szekli, pełna kadzidła; **27.** jeden młody cielec, jeden baran i jedno roczne jagnię na całopalenie; **28.** jeden koziół na ofiarę zagrzeszną; **29.** a na ofiarę opłatną: Parę byków, pięć baranów, pięć kozłów i pięć rocznych jagniąt. Oto dar Eliaba, syna Chelona. **30.** Zaś czwartego dnia naczelnik synów Reubena Elicur, syn Szedeura. **31.** Jego dar to: Jedna srebrna misa wagi sto trzydzieści szekli, jedna srebrna kropielnica z siedemdziesięciu szekli, według uświęconego szkła obie pełne przedniej mąki zaczynionej oliwą, na ofiarę z pokarmów; **32.** jedna złota kadzielnica z dziesięciu szekli, pełna kadzidła; **33.** jeden młody cielec, jeden baran i jedno roczne jagnię na całopalenie; **34.** jeden koziół na ofiarę zagrzeszną; **35.** a na ofiarę opłatną: Parę byków, pięć baranów, pięć kozłów i pięć rocznych jagniąt. Oto dar Elicura, syna Szedeura. **36.** A piątego dnia naczelnik synów Szymeona Szelumiel, syn Curyszaddaja. **37.** Jego dar to: Jedna srebrna misa wagi sto trzydzieści szekli, jedna srebrna kropielnica z siedemdziesięciu szekli, według uświęconego szkła obie pełne przedniej mąki zaczynionej oliwą, na ofiarę z pokarmów; **38.** jedna złota kadzielnica z dziesięciu szekli, pełna kadzidła; **39.** jeden młody cielec, jeden baran i jedno roczne jagnię na całopalenie; **40.** jeden koziół na ofiarę zagrzeszną; **41.** a na ofiarę opłatną: Parę byków, pięć baranów, pięć kozłów i pięć rocznych jagniąt. Oto dar Szelumieła, syna Curyszaddaja. **42.** A szóstego dnia naczelnik synów Gada Eliasaf, syn Denela. **43.** Jego dar to: Jedna srebrna misa wagi sto trzydzieści szekli, jedna srebrna kropielnica z siedemdziesięciu szekli, według uświęconego szkła obie pełne przedniej mąki zaczynionej oliwą, na ofiarę z pokarmów; **44.** jedna złota kadzielnica z dziesięciu szekli, pełna kadzidła; **45.** jeden młody cielec, jeden baran i jedno roczne jagnię na całopalenie; **46.** jeden koziół na ofiarę zagrzeszną; **47.** a na ofiarę opłatną: Parę byków, pięć baranów, pięć kozłów i pięć rocznych jagniąt. Oto dar Elisafa, syna Denela. **48.** A dnia siódmego naczelnik synów Efraima Eliszama, syn Ammihuda. **49.** Jego dar to: Jedna srebrna misa wagi sto trzydzieści szekli, jedna srebrna kropielnica z siedemdziesięciu szekli, według uświęconego szkła obie pełne przedniej mąki zaczynionej oliwą, na ofiarę z pokarmów; **50.** jedna złota kadzielnica z dziesięciu szekli, pełna kadzidła; **51.** jeden młody cielec, jeden baran i jedno roczne jagnię na całopalenie; **52.** jeden koziół na ofiarę zagrzeszną; **53.** a na ofiarę opłatną: Parę byków, pięć baranów, pięć kozłów i pięć rocznych jagniąt. Oto dar Eliszamy, syna Ammihuda. **54.** A ósmego dnia naczelnik synów Menaszy Gamliel, syn Pedacura. **55.** Jego dar to: Jedna srebrna misa wagi sto trzydzieści szekli, jedna srebrna kropielnica z siedemdziesięciu szekli, według uświęconego szkła obie pełne przedniej mąki zaczynionej oliwą, na ofiarę z pokarmów; **56.** jedna złota

kadzielnica z dziesięciu szekli, pełna kadzidła; **57.** jeden młody cielec, jeden baran i jedno roczne jagnię na całopalenie; **58.** jeden kozioł na ofiarę zagrzeszną; **59.** a na ofiarę opłatną: Parę byków, pięć baranów, pięć kozłów i pięć rocznych jagniąt. Oto dar Gamliela, syna Pedacura. **60.** A dziewiątego dnia naczelnik synów Binjamina Abidan, syn Gideoni. **61.** Jego dar to: Jedna srebrna misa wagi sto trzydzieści szekli, jedna srebrna kropielnica z siedemdziesięciu szekli, według uświęconego szkła obie pełne przedniej mąki zaczynionej oliwą, na ofiarę z pokarmów; **62.** jedna złota kadzielnica z dziesięciu szekli, pełna kadzidła; **63.** jeden młody cielec, jeden baran i jedno roczne jagnię na całopalenie; **64.** jeden kozioł na ofiarę zagrzeszną; **65.** a na ofiarę opłatną: Parę byków, pięć baranów, pięć kozłów i pięć rocznych jagniąt. Oto dar Abidana, syna Gideoni **66.** A dnia dziesiątego naczelnik synów Dana Achiezer, syn Ammiszadaja. **67.** Jego dar to: Jedna srebrna misa wagi sto trzydzieści szekli, jedna srebrna kropielnica z siedemdziesięciu szekli, według uświęconego szkła obie pełne przedniej mąki zaczynionej oliwą, na ofiarę z pokarmów; **68.** jedna złota kadzielnica z dziesięciu szekli, pełna kadzidła; **69.** jeden młody cielec, jeden baran i jedno roczne jagnię na całopalenie; **70.** jeden kozioł na ofiarę zagrzeszną; **71.** a na ofiarę opłatną: Parę byków, pięć baranów, pięć kozłów i pięć rocznych jagniąt. Oto dar Achiezera, syna Ammiszadaja. **72.** A dnia jedenastego naczelnik synów Aszera Pagiela, syn Ochra. **73.** Jego dar to: Jedna srebrna misa wagi sto trzydzieści szekli, jedna srebrna kropielnica z siedemdziesięciu szekli, według uświęconego szkła obie pełne przedniej mąki zaczynionej oliwą, na ofiarę z pokarmów; **74.** jedna złota kadzielnica z dziesięciu szekli, pełna kadzidła; **75.** jeden młody cielec, jeden baran i jedno roczne jagnię na całopalenie; **76.** jeden kozioł na ofiarę zagrzeszną; **77.** a na ofiarę opłatną: Parę byków, pięć baranów, pięć kozłów i pięć rocznych jagniąt. Oto dar Pagiela, syna Ochra. **78.** A dnia dwunastego naczelnik synów Naftalego Achira, syn Enana. **79.** Jego dar to: Jedna srebrna misa wagi sto trzydzieści szekli, jedna srebrna kropielnica z siedemdziesięciu szekli, według uświęconego szkła obie pełne przedniej mąki zaczynionej oliwą, na ofiarę z pokarmów; **80.** jedna złota kadzielnica z dziesięciu szekli, pełna kadzidła; **81.** jeden młody cielec, jeden baran i jedno roczne jagnię na całopalenie; **82.** jeden kozioł na ofiarę zagrzeszną; **83.** a na ofiarę opłatną: Parę byków, pięć baranów, pięć kozłów i pięć rocznych jagniąt. Oto dar Achiry, syna Enana. **84.** Takie było oddanie ofiarnicy w dzień jej namaszczenia, ze strony naczelników Izraela: Dwanaście srebrnych mis, dwanaście srebrnych kropielnic i dwanaście złotych kadzielnic. **85.** Każda misa po sto trzydzieści szekli srebra, a każda kropielnica po siedemdziesiąt. Wszystkiego srebra w owych naczyniach było dwa tysiące czterysta szekli, według uświęconego szkła. **86.** Dwanaście złotych kadzielnic pełnych kadzidła; każda kadzielnica z dziesięciu szekli, według uświęconego szkła; wszystkiego złota w kadzielnicach było sto dwadzieścia szekli. **87.** Wszystkiego bydła na całopalenie dwanaście cielców, dwanaście baranów, dwanaście rocznych jagniąt, z ich ofiarą z pokarmów; także dwanaście kozłów na ofiarę zagrzeszną. **88.** Zaś wszystkiego bydła na ofiarę opłatną było: Dwadzieścia cztery byki, sześćdziesiąt baranów, sześćdziesiąt kozłów, sześćdziesiąt rocznych jagniąt. Takie było oddanie ofiarnicy po jej namaszczeniu. **89.** A gdy Mojżesz wchodził do Przybytku

Zboru, aby z nim mówił wtedy z ponad wieka, które jest nad Arką Świadcstwa, z pośród dwóch cherubów słyszał głos, który do niego przemawiał. Tak do niego przemawiał.

Rozdział 8

1. Potem WIEKUISTY oświadczył Mojżeszowi, mówiąc: 2. Powiedz Ahronowi i mu objaśnij: Kiedy będziesz zapalał lampy, to siedem lamp powinno świecić ku przedniej stronie świecznika. 3. Więc Ahron tak uczynił; zapalił jego lampy ku przedniej stronie świecznika, jak WIEKUISTY rozkazał Mojżeszowi. 4. A oto o robocie świecznika. Był on kuty ze złota; kuty od słupa do jego kwiatów. Świecznik został zrobiony według wzoru, który WIEKUISTY pokazał Mojżeszowi. 5. WIEKUISTY także oświadczył Mojżeszowi, mówiąc: 6. Spośród synów Izraela oddzielisz Lewitów i ich oczyścisz. 7. A tak z nimi postąpisz, by ich oczyścić: Pokrop ich wodą oczyszczającą i niech brzytwą ogolą całe swoje ciało; nadto niechaj wypiorą swoje szaty oraz trzymają się w czystości. 8. Niech też wezmą młodego cielca z jego ofiarą z pokarmów przednią mąką zaczynioną oliwą, zaś drugiego młodego cielca weźmiesz sam na ofiarę zagrzeszną. 9. I przyprowadzisz Lewitów przed Przybytek Zboru oraz zgromadzisz cały zbór synów Izraela. 10. Potem przyprowadzisz Lewitów przed oblicze WIEKUISTEGO, a synowie Izraela położą swoje ręce na Lewitów. 11. A Ahron spełni nad Lewitami przedstawienie przed WIEKUISTYM od synów Izraela, by zaczęli pełnić służbę WIEKUISTEGO. 12. Zaś Lewici położą swoje ręce na głowy cielców, po czym spełnisz jednym ofiarę zagrzeszną, a drugim całopalenie dla WIEKUISTEGO, w celu oczyszczenia Lewitów. 13. I postawisz Lewitów przed Ahronem oraz przed jego synami oraz spełnisz nad nimi przedstawienie dla WIEKUISTEGO. 14. Tak oddzielisz Lewitów spośród synów Izraela i Lewici będą Moimi. 15. A potem, gdy ich oczyścisz oraz spełnisz nad nimi przedstawienie, Lewici wejdą, by pełnili służbę w Przybytku Zboru. 16. Bo pomiędzy synami Izraela oni są Mi zupełnie oddani; wziąłem ich Sobie zamiast każdego, kto otwiera łono, każdego pierworodnego z synów Izraela. 17. Gdyż Moim jest wszystko pierworodne synów Izraela, tak z ludzi, jak i z bydła; poświęciłem ich Sobie w dniu, w którym poraziłem wszystkich pierworodnych w ziemi Micraim. 18. Zaś Lewitów przyjąłem zamiast wszystkich pierworodnych z synów Izraela. 19. I oddałem Lewitów jako przydatnych Ahronowi i jego synom spośród synów Izraela, aby w Przybytku Zboru pełnili służbę za synów Izraela oraz ochraniali synów Izraela tak, by synów Izraela nie spotkała klęska, kiedy synowie Izraela będą podchodzić do świętego miejsca. 20. Zatem Mojżesz, Ahron i cały zbór synów Izraela postąpili według wszystkiego, co WIEKUISTY przykazał Mojżeszowi o Lewitach; tak z nimi postąpili synowie Izraela. 21. Więc Lewici się oczyścili, wyprali swoje szaty, a Ahron spełnił nad nimi przedstawienie przed WIEKUISTYM. Ahron dokonał nad nimi prześlągania, aby ich uczynić czystymi. 22. Potem Lewici podeszli przed Ahronem oraz przed jego synów do pełnienia swojej służby w Przybytku Zboru, tak jak WIEKUISTY rozkazał Mojżeszowi o Lewitach; tak z nimi postąpili. 23. Nadto WIEKUISTY oświadczył Mojżeszowi, mówiąc: 24. Oto co do Lewitów: Każdy od dwudziestu pięciu lat i wyżej podejdzie, aby trzymać kolejność służby

przy Przybytku Zboru. **25.** A od pięćdziesiątego roku wróci z kolejnej służby i więcej nie będzie służył. **26.** Wtedy może usługiwać swoim braciom w utrzymywaniu straży przy Przybytku Zboru, lecz pracy nie będzie wykonywał; tak postąpisz z Lewitami odnoście ich urzędowania.

Rozdział 9

1. Drugiego roku, pierwszego miesiąca po ich wyjściu z ziemi Micraim, na pustyni Synaj WIEKUISTY oświadczył Mojżeszowi, mówiąc: **2.** Niech synowie Izraela spełnią w oznaczonym czasie ofiarę paschalną. **3.** Czternastego dnia tego miesiąca, ku wieczorowi, spełnijcie ją w oznaczonym czasie; spełnijcie ją według wszystkich obrzędów i według wszystkich jej przepisów. **4.** Więc Mojżesz powiedział synom Izraela, aby spełnili ofiarę paschalną. **5.** Zatem pierwszego miesiąca, czternastego dnia tego miesiąca, ku wieczorowi, spełnili na pustyni Synaj ofiarę paschalną; dokładnie tak, jak WIEKUISTY rozkazał Mojżeszowi; tak uczynili synowie Izraela. **6.** Ale byli i tacy, którzy zaneczyścili się przy ludzkich zwłokach; tak, że tego dnia nie mogli spełnić ofiary paschalnej. W ten dzień podeszli więc do Mojżesza i do Ahrona, **7.** i ci ludzie powiedzieli do niego: My jesteśmy zaneczyszczeni przy ludzkich zwłokach; czemu mamy być upośledzeni wśród synów Izraela, byśmy w oznaczonym czasie nie przynieśli ofiary WIEKUISTEMU? **8.** Zatem Mojżesz im odpowiedział: Postójcie, a usłyszę, co względem was rozkaże WIEKUISTY. **9.** A WIEKUISTY oświadczył Mojżeszowi, mówiąc: **10.** Powiedz synom Izraela i im objaśnij: Jeśli ktokolwiek z was, albo z waszych potomków zaneczyścił się przy zmarłym, albo był w dalekiej drodze, a chciał spełnić ofiarę paschalną WIEKUISTEMU **11.** niech ją spełnią w drugim miesiącu, czternastego dnia, ku wieczorowi i niech ją spożyją z praśnikami oraz gorzkimi ziołami. **12.** Nie zostawiaj z niej nic do rana i kości w niej nie złamają. Niech ją spożyją według wszystkich obrzędów ofiary paschalnej. **13.** Jednak kto jest czystym i nie znajduje się w drodze, a zaniedba spełnić ofiarę paschalną ta dusza będzie wytracona spośród swojego ludu. Ponieważ nie przyniósł w oznaczonym czasie ofiary dla WIEKUISTEGO poniesie swój grzech. **14.** A jeśli zamieszka u was cudzoziemiec i zechce spełnić ofiarę paschalną dla WIEKUISTEGO to niech ją spełni według obrzędu i według przepisu paschalnego. Niech będzie dla was jedna ustawa, tak dla cudzoziemca, jak i dla krajowca. **15.** A w dzień wystawienia Przybytku obłok okrył Przybytek nad namiotem świadectwa; zaś z wieczora aż do rana nad Przybytkiem bywało jakby widmo ognia. **16.** Tak było ustawicznie okrywał go obłok, a nocą widmo ognia. **17.** A zaledwie obłok wznosił się znad Przybytku synowie Izraela ruszali jego śladem; zaś w miejscu, gdzie obłok stawał tam synowie Izraela także stawali obozem. **18.** Synowie Izraela wyruszali według rozkazu WIEKUISTEGO oraz stawali obozem także według rozkazu WIEKUISTEGO. Stawali oni obozem przez cały czas pozostawania obłoku nad Przybytkiem. **19.** I choć obłok zostawał nad Przybytkiem przez dłuższy czas to jednak synowie Izraela przestrzegali straży WIEKUISTEGO oraz nie wyruszali. **20.** Zdarzało się, że obłok pozostawał przez kilka dni nad Przybytkiem, więc oni także stawali obozem według rozkazu WIEKUISTEGO oraz według rozkazu

WIEKUISTEGO wyruszali. **21.** Zdarzało się też, że obłok zostawał tylko od wieczora do rana oraz nad ranem się podnosił to oni wyruszali; albo też zostawał we dnie, a w nocy się podnosił to oni wyruszali. **22.** A jeżeli obłok był nad Przybytkiem, pozostając nad nim dwa dni, albo miesiąc, albo rok stawali obozem także synowie Izraela oraz nie wyruszali; a wyruszali dopiero, gdy się wznosił. **23.** Zatem stawali obozem według rozkazu WIEKUISTEGO i według rozkazu WIEKUISTEGO wyruszali, przestrzegając straży WIEKUISTEGO, tak jak WIEKUISTY rozkazał Mojżeszowi.

Rozdział 10

1. Potem WIEKUISTY oświadczył Mojżeszowi, mówiąc: **2.** Przygotuj sobie dwie srebrne trąby; przygotujesz je kutą robotą i niech ci służą do zwoływania zboru oraz zwijania obozu. **3.** Kiedy przeciągle zadną w obie, podąży do ciebie cały zbór do wejścia do Przybytku Zboru. **4.** A jeśli przeciągle zadęto tylko w jedną, podążą do ciebie naczelnicy, wodzowie tysięcy Izraela. **5.** A kiedy tryumfalnie zadmiecie, wyruszą obozy, co obozują ku wschodowi. **6.** A gdy zadmiecie tryumfalnie po raz drugi, wyruszą obozy, które obozują ku południowi; niech zadną tryumfalnie, gdy będą miały ruszyć w pochód. **7.** A gdy wypadnie zwołać zgromadzenie, zadmiecie przeciągle w trąbę ale nie tryumfalnie. **8.** To synowie Ahrona, kapłani, mają uderzać w trąby, i będzie to dla was długotrwałą ustawą w waszych pokoleniach. **9.** A kiedy na waszej ziemi przystąpicie do walki przeciw wrogowi, który jest wam przeciwny, zadmiecie w trąby tryumfalnie. Tym przypomnicie się przed WIEKUISTYM, waszym Bogiem oraz będziecie ocaleni od waszych nieprzyjaciół. **10.** Także w dzień waszej radości, w wasze uroczystości oraz w nowiu waszych miesięcy przy waszych całopaleniach oraz przy waszych ofiarach opłatnych zadmiecie przeciągle w trąby, i będzie to dla was wspomnienie przed waszym Bogiem; Ja jestem WIEKUISTY, wasz Bóg. **11.** Zaś drugiego roku, drugiego miesiąca, dwudziestego tego miesiąca stało się, że obłok wzniosł się znad Przybytku Świadectwa. **12.** Więc synowie Izraela wyruszyli z pustyni Synaj na swe pochody; a obłok stanął na puszczy Paran. **13.** Wtedy po raz pierwszy wyruszyli według rozkazu WIEKUISTEGO, wydanego przez Mojżesza. **14.** Zatem pierwsza ruszyła chorągiew obozu synów Jehudy, razem ze swymi zastępami; a nad jego zastępem Nachszon, syn Amminadaba. **15.** A nad zastępem pokolenia synów Issachara Nethaneel, syn Cuara. **16.** A nad zastępem pokolenia synów Zebuluna Eliab, syn Chelona. **17.** Zaś Przybytek był rozłożony. Więc ruszyli synowie Gerszona oraz synowie Merarego, którzy nieśli Przybytek. **18.** Potem ruszyła chorągiew obozu Reubena wraz ze swoimi zastępami. A nad jego zastępem Elicur, syn Szedeura. **19.** A nad zastępem pokolenia synów Szymeona Szelumiel, syn Curyszaddaja. **20.** A nad zastępem pokolenia synów Gada Eliasaf, syn Deuela. **21.** Potem ruszyli Kehatydzi, co nieśli sanktuarium; ci ustawiali Przybytek aż do ich nadejścia. **22.** Następnie ruszyła chorągiew obozu synów Efraima wraz ze swoimi zastępami. A nad jego zastępem Eliszama, syn Ammihuda. **23.** A nad zastępem pokolenia synów Menaszy Gamliel, syn Pedacura. **24.** A nad zastępem pokolenia synów Binjamina Abidan, syn Gideoni. **25.** Potem ruszyła chorągiew synów Dana, razem z ich zastępami, która była

w odwodzie wszystkich obozów. A nad jego zastępem Achiezer, syn Ammiszaddaja. **26.** A nad zastępem pokolenia synów Aszera Pagiel, syn Ochra. **27.** A nad zastępem pokolenia synów Naftalego Achira, syn Enana. **28.** Oto pochod synów Izraela według ich zastępów; tak zawsze ciągnęli. **29.** Zaś Mojżesz powiedział do Chobaba, syna Reuela, Midjanity, teścia Mojżesza: Wyruszamy do miejsca o którym WIEKUISTY powiedział wam że oddam. Chodź z nami, a wyświadczymy ci dobro, gdyż WIEKUISTY zapowiedział dobro Izraelowi. **30.** On jednak mu odpowiedział: Nie pójdę; lecz wrócę do mojego kraju i do mojego rodzinnego miejsca. **31.** Więc Mojżesz rzekł: Nie opuszczaj nas; bo wiesz gdzie na pustyni obozować; będziesz naszym okiem. **32.** Jeżeli z nami pójdziesz, to z dobrego, które wyświadczy nam WIEKUISTY my wyświadczymy i tobie. **33.** Zatem wyruszyli od góry WIEKUISTEGO na drogę przez trzy dni, a przed nimi w trzydniowej drodze ciągnęła Arka Przymierza WIEKUISTEGO, by upatrzeć im miejsce odpoczynku. **34.** Zaś w dzień, gdy wyruszyli z obozu, był nad nimi obłok WIEKUISTEGO. **35.** I bywało, że kiedy arka wyruszała, Mojżesz mawiał: Powstań WIEKUISTY, niech rozproszą się Twoi wrogowie, a przed Twoim obliczem niech pierzchają Twoi nieprzyjaciele. **36.** A gdy stawała, mawiał: Wróc WIEKUISTY pomiędzy krocie tysięcy Izraela.

Rozdział 11

1. Lecz kiedy lud zaczął niegodziwie utyskiwać w uszy WIEKUISTEGO, usłyszał to WIEKUISTY oraz zapłonął Jego gniew. Zapalił się wśród nich ogień WIEKUISTEGO i zaczął niszczyć skraj obozu. **2.** A lud wołał do Mojżesza. Więc Mojżesz pomodlił się do WIEKUISTEGO i ogień zgasł. **3.** Zatem tej miejscowości nadano nazwę Tawera, gdyż pośród nich płonął ogień WIEKUISTEGO. **4.** Zaś pospólstwo, które było pomiędzy nimi, zaczęło pożądać pożądliwością; nadto znowu zaczęli płakać również synowie Izraela, mówiąc: Kto nas nakarmi mięsem? **5.** Wspominamy sobie rybę, którą darmo jadaliśmy w Micraim, arbuzy, dynie i pory, cebulę i czosnek. **6.** A teraz nasza dusza przywiędła; nie ma nic i tylko na tą mannę patrzą nasze oczy. **7.** Zaś manna była jak koriandrowe ziarno, a na spojrzenie jakby widok perły. **8.** Lud się rozchodził i ją zbierał, po czym mielił w żarnach, lub tłukł w moździerzach oraz gotował w kotle, czy robił z niej pierogi. Zaś jej smak był jak smak łakoci na oliwie. **9.** A gdy w nocy padała na obóz rosa spadała też z nią manna. **10.** Mojżesz słyszał jak lud płacze po swoich domach, każdy u wejścia do swojego namiotu. Zatem wielce zapłonął gniew WIEKUISTEGO, a i w oczach Mojżesza było to złe. **11.** Więc Mojżesz powiedział do WIEKUISTEGO: Czemu uczyniłeś tak źle Twojemu słudze? Czemu nie znalazłem łaski w Twoich oczach i włożyłeś na mnie brzemię całego tego ludu. **12.** Czy ja począłem cały ten lud? Czy ja go urodziłem, że do mnie mówisz zanieś go na twym łonie do ziemi, którą zaprzysiągłeś jego ojcom, jak piastunka nosi niemowlę? **13.** Skąd ja mam brać mięso, aby dać całemu temu ludowi? Bowiem płaczą nade mną, mówiąc: Daj nam mięsa, abyśmy jedli. **14.** Ja sam nie mogę unieść całego tego ludu, gdyż on jest dla mnie za ciężkim. **15.** A jeśli już tak ze mną postępujesz jeśli znalazłem łaskę w Twoich oczach, raczej mnie zabij, bym nie widział mojego nieszczęścia. **16.** Zatem WIEKUISTY

powiedział do Mojżesza: Zbierz Mi siedemdziesięciu mężów ze starszyny Izraela, których znasz, że są starszymi ludu i jego nadzorcami oraz przyprowadź ich przed Przybytek Zboru; niech tam przy tobie staną. **17.** A Ja zejdę oraz tam będę z tobą mówił. Oddzielę z Ducha, który jest na tobie i złożę na nich, aby z tobą ponieśli brzemień ludu, i byś nie dźwigał ty sam. **18.** Zaś ludowi powiedz: Przygotujcie się na jutro, a będziecie jedli mięso. Bo płakaliście w uszy WIEKUISTEGO, mówiąc: Kto nas nakarmi mięsem? Lepiej nam było w Micraim. Dlatego WIEKUISTY da wam mięsa oraz będziecie jedli. **19.** Nie będziecie jeść jeden dzień, ani dwa dni, ani pięć dni, ani dwadzieścia dni **20.** ale przez miesiąc czasu, póki nie wyjdzie przez wasze nozdrza i stanie się dla was obmierzłym. Dlatego, że wzgardziliście WIEKUISTYM, który jest pośród was i płakaliście przed Nim, mówiąc: Po co wyszliśmy z Micraim? **21.** A Mojżesz powiedział: Sześć razy po sto tysięcy pieszych liczy lud między którym przebywam, a Ty powiadasz: Dam im mięsa, i będą jadali cały miesiąc. **22.** Czy im się narżnie owiec i byków, aby im starczyło? Czyż zbierze się dla nich wszystkie ryby morza, aby mieli dostatek? **23.** A WIEKUISTY powiedział do Mojżesza: Czy ręka WIEKUISTEGO jest za krótka? Oto ujrzysz, czy spełni ci się Moje słowo, czy też nie. **24.** Zatem Mojżesz wyszedł i opowiedział ludowi słowa WIEKUISTEGO. Zaś koło Przybytku postawił zebranych siedemdziesięciu mężów ze starszyny ludu. **25.** A w obłoku zszedł WIEKUISTY oraz z nim mówił; i oddzielił z Ducha, który na nim był oraz złożył na siedemdziesięciu starszych mężach. Zatem stało się, że z zejściem na nich Ducha prorokowali, i nie przestali. **26.** Ale w obozie pozostali dwaj mężowie; imię jednego to Eldat, a imię drugiego Medad. Więc Duch spoczął i na nich, bo należeli do zapisanych. Więc choć nie wyszli do Przybytku prorokowali w obozie. **27.** Po czym przybiegł chłopiec i opowiedział Mojżeszowi, mówiąc: Eldat i Medat prorokują w obozie. **28.** Zatem odezwał się Jezus syn Nuna, od swej młodości sługa Mojżesza i powiedział: Panie mój, Mojżeszu, powstrzymaj ich. **29.** A Mojżesz mu odpowiedział: Czy jesteś o mnie zazdrosny? Bodajby cały lud WIEKUISTEGO zamienił się w proroków, jeżeli WIEKUISTY złoży na nich swojego Ducha. **30.** I Mojżesz wrócił do obozu; on oraz starsi Izraela. **31.** Potem zerwał się wiatr od WIEKUISTEGO oraz naniósł od morza przepiórek, i rzucił je na obóz wokół obozu, na dwa łokcie nad ziemię, na dzień drogi z jednej i na dzień drogi z drugiej strony. **32.** Więc w ów dzień zebrał się cały lud i całą noc, a i cały następny dzień zbierali przepiórki; ostatni zebrał dziesięć chomerów. Następnie rozłożyli je warstwami wokół obozu. **33.** I gdy jeszcze mięso było w ich zębach, jeszcze nie zostało żżute na lud zapłonął gniew WIEKUISTEGO i WIEKUISTY poraził lud bardzo wielką klęską. **34.** Zatem tej miejscowości nadano nazwę Kibrothhataawa, gdyż pochowano tam pożądliwych ludzi. **35.** A z Kibrothhataawy lud ruszył do Chacerotu oraz pozostawał w Chacerocie.

Rozdział 12

1. A Mirjam rozprawiała z Ahronem o Mojżeszu z powodu żony Kuszytki, którą pojął; gdyż pojął żonę z Kuszytów. **2.** I powiedzieli: Czyż WIEKUISTY mówił tylko z Mojżeszem? Przecież On mówił i z

nami. A WIEKUISTY to usłyszał. **3.** Bo Mojżesz, jako człowiek był bardzo skromnym, bardziej niż któryś z ludzi na ziemi. **4.** Więc WIEKUISTY nagle powiedział do Mojżesza, do Ahrona oraz do Mirjam: Wy troje wyjdźcie do Przybytku Zboru. Zatem wyszli we troje. **5.** A WIEKUISTY zstąpił w słupie obłoku, stanął u wejścia do Przybytku i zawołał: Ahron i Mirjam! Zatem oboje wyszli. **6.** I powiedział: Posłuchajcie Moich słów. Jeśli ktoś u was jest prorokiem WIEKUISTEGO Ja objawiam mu się w widzeniu; przemawiam do niego za pośrednictwem snu. **7.** Nie tak, jak do mojego sługi Mojżesza, który jest uwierzytelniony w całym Moim domu. **8.** Do niego przemawiam z ust do ust; jawnie, a nie w zagadkach, tak ogląda WIEKUISTEGO. Jakże nie obawialiście się rozprawiać o Moim słudze Mojżeszu? **9.** Więc zapłonął na nich gniew WIEKUISTEGO, i odeszli. **10.** A zaledwie obłok ustąpił z nad Przybytku a oto Mirjam pokryła się trądem, jak śniegiem. Zaś Ahron zwrócił się do Mirjam a oto trędowata. **11.** Zatem Ahron powiedział do Mojżesza: Proszę, mój panie, nie chciej uznawać nam za winę, żeśmy się otumanili i zgrzeszyli. **12.** Niech ona nie będzie jak ten martwy płód, któremu przy wyjściu z łona matki już odgnęła połowa ciała. **13.** A Mojżesz zawołał do WIEKUISTEGO, mówiąc: O, Boże! Uzdrów ją! **14.** Więc WIEKUISTY powiedział do Mojżesza: Gdyby ojciec plunął jej w twarz, czyżby się nie rumieniła siedem dni? Niech będzie zamkniętą poza obozem przez siedem dni, a następnie niech wróci. **15.** Zatem Mirjam została zamkniętą poza obozem przez siedem dni; a i lud nie wyruszył dopóki nie wróciła Mirjam. **16.** Po czym lud wyruszył z Chacerotu i stanął obozem na puszczy Paran.

Rozdział 13

1. Potem WIEKUISTY oświadczył Mojżeszowi, mówiąc: **2.** Wyślij mężów, by przepatrzyli ziemię Kanaan, którą oddaję synom Israela. Poślecie po jednym mężu z każdego pokolenia ich ojców, wszystkich z dostojniejszych między nimi. **3.** Więc Mojżesz wysłał ich z puszczy Paran, według rozkazu WIEKUISTEGO; a wszyscy oni byli przedniejszymi mężami u synów Israela. **4.** A oto ich imiona: Z pokolenia Reubena Szammua, syn Zakkura. **5.** Z pokolenia Szymeona Szafat, syn Chori'ego. **6.** Z pokolenia Jehudy Kaleb, syn Jefunny. **7.** Z pokolenia Issachara Igal, syn Josefa. **8.** Z pokolenia Efraima – Hozeasz, syn Nuna. **9.** Z pokolenia Biniamina Palty, syn Rafua. **10.** Z pokolenia Zebuluna Gadiel, syn Sodi'ego. **11.** Z pokolenia Josefa, z potomstwa Menaszy Gaddy, syn Susi'ego. **12.** Z pokolenia Dana Ammiel, syn Gemallego. **13.** Z pokolenia Aszera Sethur, syn Michaela. **14.** Z pokolenia Naftalego Nachby, syn Wafsi'ego. **15.** Z pokolenia Gada Geuel, syn Machi'ego. **16.** Oto imiona mężów, których wysłał Mojżesz, by przepatrzyli ziemię Kanaan. Mojżesz nazwał też Hozeasza, syna Nuna Jezusem. **17.** Zatem Mojżesz ich wysłał, by przepatrzyli ziemię Kanaan oraz do nich powiedział: Wstąpcie po tej suchej wyniosłości oraz wejdźcie na górę. **18.** Obejrzyjcie ziemię, jaką ona jest, oraz lud, który na niej mieszka; czy jest on silny, czy też słaby; czy jest nieliczny, czy też wielki. **19.** I jaką jest ziemia, którą zamieszkuje czy jest dobra, czy zła; jakie są miasta w których przebywa, czy też obozowiska, lub twierdze? **20.** Co tam jest za gleba, czy ona żyzna, czy płonna? Czy są na niej drzewa, czy nie? Bądźcie

mężni oraz weźcie ze sobą owoce tej ziemi. Zaś wtedy był czas czas dojrzewania winogron. **21.** Zatem poszli i przepatrzyli ziemię od pustyni Cyn do Rechobu, idąc ku Chamath. **22.** Wchodząc po suchej wyniosłości, dotarli aż do Hebronu, gdzie byli Achiman, Szeszaj i Talmaj potomkowie Enaka; zaś Hebron był zbudowany siedem lat przed Coanem w Micraim. **23.** I doszli aż do doliny Eszkol oraz ucięli tam latorośl z jednym gronem winnych jagód oraz we dwoje nieśli ją na drążku; także z granatowych jabłek i fig. **24.** Tę miejscowość nazwano Doliną Eszkol z powodu winnego grona, które tam ucięli synowie Izraela. **25.** A wrócili na koniec czterdziestu dni, po przepatrzeniu ziemi. **26.** Zatem przyszli oraz przybyli do Mojżesza, do Ahrona i do całego zboru synów Izraela na puszczy Paran, do Kadeszu. Potem zdali im sprawę oraz całemu zborowi i pokazali im owoce owej ziemi. **27.** I opowiadali mu, mówiąc: Przyszliśmy do tej ziemi, do której nas wysłałeś i rzeczywiście, płynie ona mlekiem, i miodem; a oto jej owoce. **28.** Tylko, że lud, który zamieszkuje tą ziemię jest silnym; miasta też są warowne, bardzo wielkie; no i widzieliśmy tam potomków Enaka. **29.** Południową stronę ziemi zamieszkuje Amalek, na górach mieszka Chyttejczyk, Jebusyta, i Emorejczyk; zaś Kanaanejczyk mieszka nad morzem oraz nad brzegiem Jardenu. **30.** Zaś Kaleb uspokajał lud wzburzony na Mojżesza, mówiąc: Wejść wejdziemy oraz ją zdobędziemy, a podołać jej podołamy. **31.** Jednak mężowie, którzy z nim tam chodzili, powiedzieli: Nie możemy wchodzić do tego ludu, gdyż on jest od nas silniejszym. **32.** I rozpuścili między synami Izraela złą wieść o ziemi, którą przepatrzyli, mówiąc: Ziemia, którą przeszliśmy w celu jej przepatrzenia to ziemia pożerająca swoich mieszkańców; a cały lud, który w niej widzieliśmy to rośli ludzie. **33.** Tam też widzieliśmy i olbrzymów, synów Enaka z rodu olbrzymów, więc byliśmy w naszych oczach jak szarańcza, i takimi też byliśmy w ich oczach.

Rozdział 14

1. Więc cały zbór się poruszył; rozplakali się na głos i lud płakał tej nocy. **2.** Także wszyscy synowie Izraela szemrali przeciwko Mojżeszowi i przeciw Ahronowi oraz cały zbór do nich powiedział: O, gdybyśmy pomarli w ziemi Micraim, albo gdybyśmy pomarli na pustyni! **3.** Po co WIEKUISTY prowadzi nas do tej ziemi? Abyśmy padli od miecza, by nasze żony i nasze dzieci stały się kogoś łupem? Czy nie lepiej by nam było wrócić do Micraim? **4.** Nadto powiedzieli jeden do drugiego: Ustanówmy sobie wodza oraz wróćmy do Micraim. **5.** Wtedy Mojżesz padł na swoje oblicze, padł i Ahron wobec całego zgromadzenia zboru synów Izraela. **6.** A Jezus, syn Nuna i Kaleb, syn Jefunny, ci z wywiadowców ziemi, rozdarli swoje szaty **7.** i powiedzieli do całego zboru synów Izraela, mówiąc: Ziemia, którą przeszliśmy, by ją przepatrzyć to dobra ziemia, bardzo dobra. **8.** Jeśli upodoba nas Sobie WIEKUISTY wtedy nas zaprowadzi do tej ziemi i nam ją odda; tą ziemię, co opływa mlekiem i miodem. **9.** Tylko nie bądźcie przekorni WIEKUISTEMU i nie bójcie się ludu tej ziemi, bo oni będą naszą strawą; odstąpił od nich ich cień, bo WIEKUISTY jest z nami; nie obawiajcie się ich! **10.** Ale cały zbór zamierzał ich ukamienować kamieniami. Lecz w Przybytku Zboru, przed wszystkimi synami Izraela ukazał się majestat

WIEKUISTEGO. **11.** I Wiekuisty powiedział do Mojżesza: Dopóki jeszcze będzie Mnie lżył ten lud? Dopóki nie będzie Mi ufał, pomimo wszystkich znaków, które spełniłem wobec niego? **12.** Porażę go zarazą i go wypłenię, a z ciebie uczynię naród większy oraz silniejszy od niego. **13.** Ale Mojżesz powiedział do WIEKUISTEGO: Oto usłyszają to Micrejeczycy, spośród których wyprowadziłeś ten lud Swoją mocą, **14.** i powiedzą to mieszkańcom tej ziemi, którzy już słyszeli, że Ty, WIEKUISTY, jesteś wśród tego ludu; że im się ukazałeś oko w oko, Ty, WIEKUISTY; że Twój obłok stoi nad nami, i że w słupie obłoku idziesz przed nami we dnie, a w słupie ognia w nocy. **15.** Więc gdybyś zgładził ten lud co do jednego, to narody, które słyszały o Twojej sławie powiedzą, mówiąc: **16.** Ponieważ WIEKUISTY nie mógł sprowadzić tego ludu do ziemi, którą im przysiągł dlatego wytepił ich na pustyni. **17.** Zatem niech się okaże wielką siłą WIEKUISTEGO, tak jak to wypowiedziałeś w słowach: **18.** WIEKUISTY nieskory do gniewu oraz pełen miłości; On zabiera nieprawość, niesprawiedliwość i grzech, oraz spłacając winę, oczyszcza wolnych od zmazy ojców wobec synów, aż do trzeciego i czwartego. **19.** Opuść winę tego ludu według wielkości Twojego miłosierdzia, tak jak odpuszczałeś temu ludowi od Micraim aż dotąd. **20.** A WIEKUISTY powiedział: Opuściłem według twojego słowa. **21.** Jednak jak jestem żywy, oraz że cała ziemia będzie pełną chwały WIEKUISTEGO **22.** ci wszyscy ludzie, którzy widzieli Moją chwałę i Moje znaki, które spełniałem w Micraim, i na pustyni, a często Mnie doświadczali, i nie słuchali Mojego głosu **23.** oni nie ujrzą ziemi, którą zaprzysiągłem ich ojcom. Żaden z tych, którzy Mnie lżyli jej nie ujrzy! **24.** Jednak Mojego sługę Kaleba, za to, że był w nim inny Duch i w zupełności Mi ulegał jego zaprowadzę do ziemi, do której poszedł, więc jego ród ją odziedziczy. **25.** W dolinie przebywają Amalekita i Kanaanejczyk; dlatego jutro zawróćcie oraz wyruszcicie na pustynię, po drodze ku morzu Sitowia. **26.** Nadto WIEKUISTY oświadczył Mojżeszowi i Ahronowi, mówiąc: **27.** Jak długo ten zły zbór będzie podżegał przeciw Mnie? Słyszałem szemranie synów Izraela, które kierują przeciw Mnie. **28.** Powiedz im: Jak jestem żywy, powiada WIEKUISTY; jak mówiliście w Moje uszy tak wam uczynię. **29.** Wasze ciała polegną na tej pustyni wszyscy wasi spisani, według całej waszej liczby od lat dwudziestu i wyżej, co podżegali przeciw Mnie. **30.** Wy nie wejdziecie do tej ziemi względem której podniosłem Moją rękę, że was w niej osiedlę, za wyjątkiem Kaleba, syna Jefunny oraz Jezusa, syna Nuna. **31.** Zaś wasze dzieci o których mówiliście, że będą łupem te wprowadzę; i one umiłują ziemię, którą wy wzgardziliście. **32.** Jednak wy wasze trupy zalegną na tej pustyni. **33.** Ale i wasi synowie będą koczować po tej pustyni przez czterdzieści lat oraz poniosą skutki waszego przeniewierstwa, aż wasze trupy zalegną na pustyni. **34.** Według liczby dni w których przepatrywaliście ziemię, czyli czterdziestu dni poniesiecie waszą karę; po roku za każdy dzień, czyli czterdzieści lat, abyście poznali Moją niechęć. **35.** Ja, WIEKUISTY, to wypowiedziałem oraz inaczej nie postąpię z całym tym złym zbozem, który się zmówił na Mnie; wyginą na tej pustyni, tu pomrą. **36.** Zaś mężowie, których wysłał Mojżesz, by przepatrzili tę ziemię a gdy wrócili, podpuścili przeciw niemu cały zbór, rozpuszczając złą wieść o ziemi **37.** ci mężowie, co rozpuścili złą wieść o tej ziemi, pomarli porażeni

przed obliczem WIEKUISTEGO. **38.** Z tych mężów, co chodzili przepatrywać tą ziemię, zostali tylko przy życiu Jezus, syn Nuna oraz Kaleb, syn Jefunny. **39.** Zaś Mojżesz opowiedział te słowa wszystkim synom Izraela, zatem lud bardzo lamentował. **40.** A kiedy rano wstali, ruszyli ku wierzchowi góry, mówiąc: Oto jesteśmy gotowi wejść do tego miejsca, o którym powiedział WIEKUISTY, bo zgrzeszyliśmy. **41.** Lecz Mojżesz powiedział: Czemu przestępujecie rozkaz WIEKUISTEGO? To przecież się nie powiedzie. **42.** Nie wchodźcie, gdyż między wami nie ma WIEKUISTEGO; więc nie chcecie zostać porażeni przed waszymi wrogami. **43.** Bo Amalekita i Kanaanejczyk są tuż przed wami, zatem polegniecie od miecza. Ponieważ odstąpiliście od WIEKUISTEGO WIEKUISTY także nie będzie z wami. **44.** Oni jednak uparli się wejść na szczyt góry. Ale Arka Przymierza WIEKUISTEGO oraz Mojżesz nie opuścili obozu. **45.** Nadto zszedł Amalekita i Kanaanejczyk, który mieszkał na owej górze oraz ich porazili, po czym do szczętu ich rozbili.

Rozdział 15

1. Potem WIEKUISTY oświadczył Mojżeszowi, mówiąc: **2.** Oświadczy synom Izraela i im powiedz: Gdy przyjdziecie do ziemi waszego pobytu, którą wam oddam, **3.** a zechcecie spełnić ofiarę ogniową WIEKUISTEMU całopalenie, albo ofiarę rzeźną, przeznaczając ją według ślubu, bądź na dobrowolny dar, bądź na wasze uroczystości, by uczynić zapach przyjemny WIEKUISTEMU z rogacizny, czy trzód **4.** to niech ten, co składa swoją ofiarę WIEKUISTEMU, przyniesie przy tym ofiarę z pokarmów: Dziesiątą część efy przedniej mąki, zaczynionej czwartą częścią hynu oliwy. **5.** Zaś na zalewkę czwartą część hynu wina. Tak masz przynosić zarówno przy całopaleniu, jak i przy ofierze rzeźnej, do każdego jagnięcia. **6.** Przy baranie także przyniesiesz ofiarę z pokarmów dwie dziesiąte części efy przedniej mąki, zaczynionej trzecią częścią hynu oliwy. **7.** I na zalewkę trzecią część hynu wina. To masz przynosić na zapach przyjemny dla WIEKUISTEGO. **8.** A jeśli na całopalenie, lub na ofiarę rzeźną przyniesiesz cielca, przeznaczając go na spełnienie ślubu, albo na ofiarę opłatną dla WIEKUISTEGO **9.** to przy cielcu także należy przynosić ofiarę z pokarmów: Trzy dziesiąte części efy przedniej mąki, zaczynionej połową hynu oliwy. **10.** Masz także przynosić pół hynu wina na zalewkę jako ofiarę ogniową, na zapach przyjemny dla WIEKUISTEGO. **11.** Tak należy czynić przy każdym byku oraz przy każdym baranie lub jagnięciu z owiec, czy z kóz. **12.** To uczynicie przy każdej, według liczby składanych przez was ofiar; stosownie do ich liczby. **13.** W ten sposób uczyni to każdy krajowiec, który składa ofiarę ogniową na zapach przyjemny dla WIEKUISTEGO. **14.** A gdyby oprócz was gościem był cudzoziemiec, albo będący między wami w waszych pokoleniach, a zechce spełnić ofiarę ogniową na zapach przyjemny dla WIEKUISTEGO to jak wy czynicie, tak i on będzie czynił. **15.** Ogólnie jedna ustawa jest dla was oraz dla przybysza cudzoziemca; to jest długotrwała ustawa w waszych pokoleniach; jak wy, tak też i cudzoziemiec będzie przed obliczem WIEKUISTEGO. **16.** Jedno prawo i jeden wyrok będzie dla was oraz dla cudzoziemca, który u was przebywa. **17.** Nadto WIEKUISTY oświadczył Mojżeszowi, mówiąc:

18. Powiedz synom Izraela i im objaśnij: Gdy wejdziecie do ziemi, do której was prowadzę, **19.** i zaczniecie spożywać chleb tej ziemi wtedy należy zbierać daninę dla WIEKUISTEGO. **20.** Na daninę złożycie kołacz, jako pierwocinę waszego ciasta; jako daninę z klepiska tak ją złożycie. **21.** W waszych pokoleniach, z pierwociny waszego ciasta oddawajcie daninę WIEKUISTEMU. **22.** A gdybyście zbłądzili i nie spełnili któregoś ze wszystkich tych przykazań, które WIEKUISTY wypowiedział do Mojżesza; **23.** z wszystkiego, co WIEKUISTY wam rozkazał przez Mojżesza, od dnia, którego WIEKUISTY wam to rozkazał i nadal w waszych pokoleniach; **24.** to jeżeli z nieuwagi zboru popełniony był ten błąd, niech cały zbór złoży według przepisu jednego, młodego cielca na całopalenie, na zapach przyjemny dla WIEKUISTEGO, wraz z jego ofiarą z pokarmów i zalewką oraz jednego kozła na ofiarę zagrzeszną. **25.** A kapłan oczyści cały zbór synów Izraela i będzie im odpuszczone; bo to był błąd, a oni przynieśli WIEKUISTEMU za swój błąd swoją ofiarę ogniową, oraz przed WIEKUISTEGO swoją ofiarę zagrzeszną. **26.** Więc będzie odpuszczone całemu zborowi synów Izraela oraz cudzoziemcowi, który pośród nich przebywa; gdyż cały lud popełnił to nierozmyślnie. **27.** A jeśli ktoś sam tylko nierozmyślnie zgrzeszył, to niech złoży roczną kozę na ofiarę zagrzeszną. **28.** Zaś kapłan rozgrzeszy tą osobę, która popełniła błąd, grzesząc nierozmyślnie przed WIEKUISTYM oczyszczając ją, aby było jej odpuszczone. **29.** Jedno prawo niech będzie u was dla tego, co nierozmyślnie popełnia błąd, tak dla krajowca między synami Izraela, jak i dla cudzoziemca, który przebywa pośród was. **30.** Ale jeśli ktoś coś popełnił zuchwałą ręką, bądź krajowiec, bądź z cudzoziemców zelżył on WIEKUISTEGO, ta osoba będzie wytrąconą spośród swojego ludu **31.** Bowiem wzgardził słowem WIEKUISTEGO oraz naruszył Jego przykazanie; ta dusza niech będzie wytrąconą; jej wina spoczywa na niej. **32.** A kiedy synowie Izraela przebywali na pustyni, napotkali człowieka, który zbierał drzewo w dzień szabatu. **33.** Zatem ci, co go napotkali, gdy zbierał drzewo, przyprowadzili go do Mojżesza, do Ahrona i do całego zboru. **34.** Potem oddali go pod straż, bowiem nie było wyjaśnione, co z nim zrobić. **35.** A WIEKUISTY powiedział do Mojżesza: Ten człowiek będzie wydanym na śmierć; niech go poza obozem ukamieniuje kamieniami cały zbór. **36.** Więc cały zbór wyprowadził go poza obóz oraz ukamienował go kamieniami, i umarł, jak WIEKUISTY rozkazał Mojżeszowi. **37.** Nadto WIEKUISTY powiedział Mojżeszowi, mówiąc: **38.** Powiedz synom Izraela i im poleć, by w swoich pokoleniach zrobili sobie strzępki na skrajach swoich szat, i umieścili na tych narożnych strzępkach nić z błękitu. **39.** Niech to będzie dla was strzępką, abyście spoglądając na niego, wspominali wszystkie przykazania WIEKUISTEGO oraz je spełniali, a nie unosili się za waszym sercem oraz za waszymi oczami, za którymi się uganiacie. **40.** Abyście pamiętali oraz spełniali wszystkie Moje przykazania, i byli świętymi dla waszego Boga. **41.** Ja jestem WIEKUISTY, wasz Bóg, który was wyprowadził z ziemi Micraim, aby dla was być Bogiem; Ja, WIEKUISTY, wasz Bóg.

Rozdział 16

1. A Korach, syn Ic'hara, syna Kehata, syna Lewiego; Dathan, Abiram, synowie Eliaba oraz On, syn Peleta, potomkowie Reubena, zaplanowali 2. i powstałi w obliczu Mojżesza, a z nimi dwustu pięćdziesięciu mężów z synów Izraela naczelnicy zboru, powołani na zebrania, ludzie znamienici 3. oraz zebrali się przeciw Mojżeszowi i Ahronowi, mówiąc do nich: Dość dla was! Przecież cały ten zbór, wszyscy są święci, a pośród nich jest WIEKUISTY. Więc czemu się wynosicie nad zgromadzeniem WIEKUISTEGO? 4. I usłyszał to Mojżesz oraz padł na swoje oblicze. 5. Potem powiedział tak do Koracha oraz do całego jego zgromadzenia: Niech jutro WIEKUISTY pokaże kto jest za Nim i kto święty niech tego zbliży do Siebie; zaś kogo wybierze, temu da podejść do Siebie. 6. Oto co macie czynić: Jutro niech każdy weźmie sobie kadzielnicę Korach i cały jego zbór 7. nałóżcie w nie ognia oraz nasypcie w nie kadzidła przed obliczem WIEKUISTEGO. I niechaj będzie, że ten człowiek, którego wybierze WIEKUISTY ten jest świętym. Dość dla was, synowie Lewiego. 8. I Mojżesz powiedział do Koracha: Posłuchajcie, synowie Lewiego. 9. Czy wam mało, że Bóg was wyróżnił ze zboru Izraela oraz przybliżył was do Siebie, abyście pełnili służbę przy Przybytku WIEKUISTEGO i stawali przed zbozem, by im służyć? 10. Przybliżył ciebie i z tobą wszystkich twoich braci, synów Lewiego, a domagacie się jeszcze kapłaństwa? 11. Ale ty i cały twój zbór jesteście zmówieni przeciw WIEKUISTEMU. A Ahron kim on jest, że przeciw niemu szemracie? 12. Więc Mojżesz posłał, by zawołano Dathana i Abirama, synów Eliaba lecz oni powiedzieli: Nie pójdziemy. 13. Czy mało tego, że nas wyprowadziłeś z ziemi płynącej mlekiem i miodem, by nas zamorzyć na tej pustyni, a jeszcze chcesz panować nad nami jako władca? 14. Przecież nie wprowadziłeś nas do ziemi płynącej mlekiem i miodem, ani nie dałeś nam posiadłości, pól i winnic; czy oślepisz oczy tych ludzi? Nie pójdziemy. 15. To bardzo rozjątrzyło Mojżesza, więc powiedział do WIEKUISTEGO: Nie zwracaj się ku ich ofierze. Nie wziąłem od nich ani jednego osła, ani nie skrzywdziłem żadnego z nich. 16. Potem Mojżesz powiedział do Koracha: Stawcie się przed obliczem WIEKUISTEGO ty i cały twój zbór; ty, oni i Ahron jutro. 17. Nadto niech każdy weźmie swoją kadzielnicę, włóżcie w nie kadzidła i niech każdy podniesie swoją kadzielnicę ku obliczu WIEKUISTEGO dwieście pięćdziesiąt kadzielnic. Ty też, i Ahron każdy swoją kadzielnicę. 18. Zatem każdy wziął swoją kadzielnicę, nałożyli w nie ognia, nasypali w nie kadzidła i stanęli u wejścia do Przybytku Zboru; jak również Mojżesz i Ahron. 19. A kiedy przy wyjściu do Przybytku Zboru Korach zgromadził przeciwko nim cały zbór, ukazał się całemu zborowi majestat WIEKUISTEGO. 20. Zaś WIEKUISTY oświadczył Mojżeszowi i Ahronowi, mówiąc: 21. Odłączcie się z pośród tego zboru, bowiem w tej chwili ich wytepię. 22. Więc padli na swoje oblicza i powiedzieli: Boże, Panie duchów wszelkiej cielesnej natury. Jeden człowiek zgrzeszył, a chcesz się gniewać na cały zbór? 23. A WIEKUISTY oświadczył Mojżeszowi, mówiąc: 24. Oświadczy zborowi, mówiąc: Odejdźcie wokół od mieszkania Koracha, Dathana i Abiarama. 25. Więc Mojżesz wstał oraz podszedł do Dathana i Abirama, a za nim poszli starsi Izraela. 26. I oświadczył zborowi, mówiąc: Odejdźcie od namiotów tych niegodziwych ludzi i nie dotykajcie się niczego, co do nich należy, abyście nie zginęli przez wszystkie

ich grzechy. **27.** Zatem odeszli ze wszystkich stron od mieszkania Koracha, Dathana i Abirama; a Dathan i Abiram wyszli i stali z żonami oraz swoimi dziećmi u wejścia do swych namiotów. **28.** Zaś Mojżesz powiedział: Po tym poznacie, że WIEKUISTY mnie posłał, bym zorganizował wszystkie te sprawy oraz że nie robiłem tego samowolnie: **29.** Jeśli ci pomrą śmiercią wszystkich ludzi i spełni się nad nimi przeznaczenie wszystkich ludzi to oznacza, że WIEKUISTY mnie nie posłał. **30.** Ale jeżeli WIEKUISTY objawi takie zjawisko, że ziemia rozewrze swoją paszczę i ich pochłonie oraz wszystko, co do nich należy, i żywcem zstąpią do Krainy Umarłych wtedy poznacie, że ci ludzie lżyli WIEKUISTEGO. **31.** I gdy zaledwie skończył mówić wszystkie te słowa, stało się, że pod nimi rozstąpiła się ziemia. **32.** Zatem ziemia otworzyła swą paszczę oraz ich pochłonięła, ich domy, wszystkich ludzi Koracha oraz cały dobytek. **33.** I zeszli żywcem do Krainy Umarłych oraz wszystko, co do nich należało. A ziemia zamknęła się nad nimi, więc wyginęli ze środka zgromadzenia. **34.** Zaś wszyscy Israelici, co byli wokół nich, uciekli na ich krzyk, gdyż mówili: Żeby ziemia i nas nie pochłonięła. **35.** Nadto wyszedł ogień od WIEKUISTEGO oraz pożarł tych dwustu pięćdziesięciu mężów, którzy przynieśli kadzidło.

Rozdział 17

1. Potem WIEKUISTY oświadczył Mojżeszowi, mówiąc: **2.** Powiedz Elazarowi, synowi Ahrona, kapłana, aby pozbierał z pogorzeliska kadzielnice zaś ogień niech odrzuca daleko. Bowiem zostały poświęcone **3.** kadzielnice tych, co przypłacili życiem za swe grzechy. Niech zrobią z nich kute blachy na pokrycie ołtarza. Gdyż przynieśli je przed oblicze WIEKUISTEGO, a wcześniej zostały poświęcone; niech one będą znakiem dla synów Izraela. **4.** Więc kapłan Elazar zebrał owe miedziane kadzielnice, które przynieśli spaleni i rozplaszczono je na pokrycie ołtarza. **5.** Na pamięć dla synów Izraela, aby żaden postronny, który nie pochodzi z rodu Ahrona, nie podchodził dla palenia kadzidła przed WIEKUISTYM. I żeby nie był podobny do Koracha oraz jego zboru, jak o tym WIEKUISTY mówił przez Mojżesza. **6.** A nazajutrz cały zbór synów Izraela szemrał przeciwko Mojżeszowi i Ahronowi, mówiąc: Wy zabiliście lud WIEKUISTEGO. **7.** Zaś gdy zbór zbierał się przeciw Mojżeszowi i Ahronowi, stało się, że zwrócili się ku Przybytkowi Zboru; a oto okrył go obłok i ukazał się majestat WIEKUISTEGO. **8.** A Mojżesz wszedł z Ahronem do wnętrza Przybytku Zboru. **9.** I WIEKUISTY oświadczył Mojżeszowi, mówiąc: **10.** Usuńcie się z pośród tego zboru, a natychmiast ich zgładzę. Lecz oni padli na swe oblicza. **11.** Potem Mojżesz powiedział do Ahrona: Weź kadzielnicę oraz nałóż w nią ognia z ołtarza, wsyp też kadzidła i zanieś zaraz do zboru oraz ich oczyść, bo już wyszedł gniew od oblicza WIEKUISTEGO; zaczęła się klęska. **12.** A Ahron ją wziął, jak powiedział Mojżesz, oraz przybiegł do środka zgromadzenia. I oto w ludzie już zaczęła się klęska. Więc wsypał kadzidła oraz oczyścił lud. **13.** Nadto stanął pomiędzy umarłymi a żywymi; a klęska została powstrzymana. **14.** Jednak umarłych od tej klęski było czternaście tysięcy siedemset osób, oprócz umarłych z powodu Koracha. **15.** A gdy klęska została powstrzymana, Ahron wrócił do Mojżesza, do wejścia do Przybytku Zboru. **16.** Nadto

WIEKUISTY oświadczył Mojżeszowi, mówiąc: **17.** Powiedz synom Israela i weź od nich po buławie od każdego rodowego domu, od wszystkich ich naczelników według ich rodowych domów dwanaście buław; i napiszesz imię każdego na jego buławie. **18.** Zaś imię Ahrona napiszesz na buławie Lewiego, ponieważ ma być jedna buława od naczelnika ich rodowych domów. **19.** Potem położysz je w Przybytku Zboru, przed Arką Świadectwa; tam, gdzie się wam ukazują. **20.** I stanie się, że kogo wybiorę tego buława zakwitnie; i tak uciszę przed Sobą szemrania synów Israela, którymi podżegają przeciw wam. **21.** Więc Mojżesz powiedział to synom Israela i wszyscy ich naczelnicy dali mu po buławie, od każdego naczelnika, według ich rodowego domu dwanaście buław; a buława Ahrona była pomiędzy ich buławami. **22.** Zatem Mojżesz położył te buławy w Przybytku Świadectwa, przed obliczem WIEKUISTEGO. **23.** A nazajutrz, gdy Mojżesz przyszedł do Przybytku Świadectwa, okazało się, że oto zakwitła buława Ahrona z domu Lewiego. Wypuściła pączki, wydała kwiat oraz dojrzały na niej migdały. **24.** Więc Mojżesz wyniósł wszystkie buławy sprzed oblicza WIEKUISTEGO do wszystkich synów Israela; zatem je obejrzeni oraz wzięli, każdy swoją buławę. **25.** Zaś WIEKUISTY powiedział do Mojżesza: Odnieś buławę Ahrona przed Arkę Świadectwa, w celu zachowania znaku dla synów przekory, by zaprzestało ich szemranie przeciwko Mnie oraz nie wymierali. **26.** Więc Mojżesz to uczynił; jak mu rozkazał WIEKUISTY tak uczynił. **27.** A synowie Israela powiedzieli do Mojżesza, mówiąc: Oto konamy i ginimy; wszyscy ginimy. **28.** Umiera każdy, kto się tylko zbliża do Przybytku WIEKUISTEGO; czyż do szczętu wymrzemy?

Rozdział 18

1. Potem WIEKUISTY powiedział do Ahrona: Ty, twoi synowie i wraz z tobą, twój rodowy dom, będziecie ponosić wykroczenia przeciw świętemu miejscu. Także ty i twoi synowie wraz z tobą będziecie ponosić wykroczenia przeciwko waszemu kapłaństwu. **2.** Przybliżysz do siebie twoich braci pokolenie Lewiego, ród twojego ojca; niech oni się przyłączą do ciebie i niechaj ci usługują, gdy ty oraz twoi synowie wraz z tobą, będziecie przed Przybytkiem Świadectwa. **3.** Niech pełnią swoją straż oraz straż przy całym Przybytku; jednak do przyborów Świątyni oraz do ofiarnicy niech nie podchodzą, by nie pomarli zarówno oni, jak i wy. **4.** Przyłączą się do ciebie oraz będą pełnili straż świętego miejsca oraz straż Przybytku Zboru, przy każdej usłudze Przybytku; zaś postronny niech się do was nie zbliża. **5.** Zatem będziecie pełnić straż sanktuarium oraz straż ofiarnicy, by nadal nie było gniewu na synów Israela. **6.** A Ja, oto wybrałem z pośród synów Israela waszych braci Lewitów; są wam oddani w darze dla WIEKUISTEGO, by pełnili służbę przy Przybytku Zboru. **7.** Zaś ty oraz twoi synowie z tobą, przestrzegajcie waszego kapłaństwa w każdej sprawie ofiarnicy, oraz tego, co jest poza zasłoną, abyście przy tym służyli. Daję wam w darze służbę waszego kapłaństwa, a postronny który się zbliży poniesie śmierć. **8.** Nadto WIEKUISTY powiedział do Ahrona: Zaś tobie oddaję pozostałości przechowywane z Moich danin; oddałem je tobie oraz twoim synom ustawą długotrwałą, jako uświęcony udział

z wszystkiego poświęcanego przez synów Izraela. **9.** Oto co należy do ciebie z rzeczy przenaświętszych; z tego, co idzie na ogień: Dla ciebie oraz dla twoich synów każda ich ofiara, zarówno z pokarmów, zagrzeszna, jak i pokutna, którą będą Mi oddawać jako święte świętych. **10.** Będziesz to jadał na najświętszym miejscu. Może to jeść każdy mężczyzna; ma to być dla ciebie poświęcone. **11.** A oto co twoje: Daniny z ich darów, ze wszystkich ofiar przedstawionych przez synów Izraela długotrwałą ustawą oddają je tobie, twoim synom i twoim córkom, które są z tobą; każdy czysty w twym domu może je jeść. **12.** Wszystko, co najprzedniejsze z oliwy oraz wszystko, co najprzedniejsze z wina i zboża; pierwociny, które składają WIEKUITEMU tobie je oddają. **13.** Twoje będą pierwociny wszystkiego, co w ich ziemi, które przynoszą WIEKUITEMU; może je jeść każdy czysty w twoim domu. **14.** Twoim będzie wszystko, co jest zakłète w Izraelu. **15.** Twoim będzie wszystko, co rozwiera łono u każdej cielesnej natury, a bywa ofiarowane WIEKUITEMU; tak z ludzi, jak i z bydła. Jednak weźmiesz okup za pierworodnego z ludzi; również weźmiesz okup za pierworodne z nieczystego bydła. **16.** Zaś okup za nich będzie taki: Począwszy od jednego miesiąca, weźmiesz okup według twojej wyceny pięć szekli srebra według uświęconego szekla, a w nim dwadzieścia ger. **17.** Jednak nie bierz okupu za pierworodne z byków, za pierworodne z owiec oraz za pierworodne z kóz należą do Świątyni; ich krwią pokropisz ofiarnicę, a ich tłuszcz puścisz z dymem jako ofiarę ogniową, na zapach przyjemny dla WIEKUISTEGO. **18.** Jednak ich mięso należy do ciebie; tak jak do ciebie należy mostek przedstawienia oraz prawa łopatka. **19.** Wszystkie święte daniny, które synowie Izraela będą składać WIEKUITEMU, długotrwałą ustawą oddają tobie, twoim synom i twoim córkom, które są z tobą; to długotrwałe „przymierze soli” przed obliczem WIEKUISTEGO, dla ciebie oraz twojego potomstwa z tobą. **20.** Nadto WIEKUISTY powiedział do Ahrona: Nie będziesz miał dziedzictwa w ich ziemi oraz nie będziesz miał udziału między nimi; Ja jestem twoim udziałem oraz twoim dziedzictwem wśród synów Izraela. **21.** Zaś synom Lewiego oto oddałem w dziedzictwo wszelką dziesięcinę w Izraelu, za ich służbę, którą sprawują posługując przy Przybytku Zboru. **22.** By synowie Izraela więcej nie podchodzili do Przybytku Zboru oraz nie ponosili śmiertelnego grzechu. **23.** Niech sami Lewici sprawują służbę przy Przybytku Zboru, i niech oni ponoszą swoją winę długotrwałą ustawą w waszych pokoleniach. Oni nie będą posiadać dziedzictwa wśród synów Izraela. **24.** Ponieważ oddałem Lewitom w dziedzictwo dziesięcinę synów Izraela, którą składają jako daninę WIEKUITEMU. Dlatego też o nich powiedziałem: Między synami Izraela, oni nie będą posiadać dziedzictwa. **25.** Nadto WIEKUISTY oświadczył Mojżeszowi, mówiąc: **26.** Oznajmisz Lewitom i im powiesz: Gdy będziecie pobierać od synów Izraela dziesięcinę, którą wam dałem od nich jako wasze dziedzictwo, to zdejmiecie z niej daninę dla WIEKUISTEGO dziesięcinę z tej dziesięciny. **27.** I będzie wam uznana ta wasza dziesięcina jak zboże z klepiska i jak obfitość wina z tłoczni. **28.** Tak samo macie zdejmować daninę dla WIEKUISTEGO ze wszystkich waszych dziesięcin, które będziecie pobierać od synów Izraela oraz oddawać z nich kapłanowi Ahronowi daninę dla WIEKUISTEGO. **29.** Ze wszystkich waszych dochodów zdejmujcie pełną daninę dla WIEKUISTEGO; ze wszystkiego najprzedniejszego jego

poświęconą część. **30.** Powiedz im także: Gdy będziecie zdejmować najprzedniejsze z tego wtedy będzie to poczytane Lewitom jako plon z klepiska i jako plon z tłoczni. **31.** Więc możecie to spożywać na każdym miejscu, wy oraz wasze rodziny, bowiem to jest zapłata za waszą służbę w Przybytku Zboru. **32.** I nie poniesiecie za to grzechu, jeśli będziecie zdejmować z tego najprzedniejsze; nie sponiewierajcie poświęconych ofiar od synów Izraela, abyście nie pomarli.

Rozdział 19

1. Nadto WIEKUISTY oświadczył Mojżeszowi i Ahronowi, mówiąc: **2.** Oto ustawa prawa, którą ustanowił WIEKUISTY, mówiąc: Powiedz synom Izraela, aby przyprowadzili do ciebie czerwoną, zdrową jałówkę, która nie ma wady i na którą nie było włożone jarzmo. **3.** Potem oddajcie ją kapłanowi Elazarowi, który każe ją wyprowadzić poza obóz oraz zarżnąć ją przed swym obliczem. **4.** A kapłan Elazar weźmie swoim palcem nieco krwi i tą krwią pokropi siedem razy ku przedniej stronie Przybytku Zboru. **5.** Potem spalą tą jałówkę na jego oczach skórę, mięso oraz jej krew; niech ją spalą razem z odchodami. **6.** Zaś kapłan weźmie cedrowego drzewa, izopu i czerwieni, oraz rzuci to w środek pogorzeliska jałówki. **7.** A kapłan wypierze swoje szaty oraz wykąpie swoje ciało w wodzie, po czym wejdzie do obozu; i kapłan będzie nieczystym aż do wieczora. **8.** Także ten, kto będzie ją palił, w wodzie wypierze swoje szaty, w wodzie wykąpie swoje ciało i będzie nieczystym do wieczora. **9.** Potem czysty człowiek zbierze popiół jałówki oraz złoży go poza obozem, na czystym miejscu; i będzie on przechowywany dla zboru synów Izraela do wody oczyszczenia; to jest ofiara zagrzeszna. **10.** A ten, co zbierał popiół jałówki wypierze swoje szaty i będzie nieczystym do wieczora. Będzie to długotrwałą ustawą dla synów Izraela oraz dla cudzoziemców, co przebywają między nimi. **11.** Kto się dotknie martwego, jakichkolwiek zwłok ludzkich, będzie nieczystym przez siedem dni. **12.** Powinien się nią oczyścić trzeciego dnia i dnia siódmego, aby był czystym; zaś gdyby się nie oczyścił dnia trzeciego i dnia siódmego nie będzie czystym. **13.** Ktokolwiek się dotknął zmarłego zwłok człowieka, który umarł, a się nie oczyścił skałał Przybytek WIEKUISTEGO; ta osoba będzie wytrącona spośród Izraela; dopóki nie została pokropiona oczyszczającą wodą jest nieczysta, jej nieczystość jeszcze jest na niej. **14.** Oto prawo: Gdyby człowiek umarł w namiocie, to ktokolwiek wejdzie do tego namiotu i cokolwiek było w tym namiocie będzie nieczyste przez siedem dni. **15.** Także każde odkryte naczynie, na którym nie było obwijającej nawiązki jest nieczyste. **16.** Także kto się dotknął na polu tego, który poległ od miecza, bądź zmarłego, bądź ludzkiej kości, bądź mogiły będzie nieczystym przez siedem dni. **17.** Dla tego nieczystego wezmą więc popiołu z pogorzeliska ofiary zagrzesznej i w naczyniu, naleją na ten popiół żywej wody. **18.** Wezmą nadto izopu. I człowiek czysty umoczy go w tej wodzie oraz pokropi namiot, wszystkie naczynia oraz wszystkie osoby, które tam były; albo tego, który się dotknął kości, czy poległego, czy zmarłego, czy mogiły. **19.** Zatem czysty pokropi nieczystego dnia trzeciego oraz dnia siódmego i oczyści go dnia siódmego; potem wypierze swoje szaty, wykąpie się w wodzie i będzie czysty wieczorem.

20. Jednak człowiek, który był skalany, a się nie oczyścił ta dusza będzie wytrąconą z pośród zgromadzenia, jeśli skałał Przybytek WIEKUISTEGO. Nie został pokropiony oczyszczającą wodą jest nieczystym. **21.** Będzie to dla nich ustawą długotrwałą. Ten, kto pokrapia oczyszczającą wodą także wypierze swoje szaty, a kto się dotyka wody oczyszczającej będzie nieczystym do wieczora. **22.** A czegokolwiek by się dotknął nieczysty będzie nieczyste; także osoba, która się go dotknie będzie nieczystą do wieczora.

Rozdział 20

1. Potem synowie Izraela cały zbór, pierwszego miesiąca przybyli na puszcze Cyn i lud pozostał w Kadesz. Tam też umarła Mirjam oraz tam została pochowana. **2.** Lecz nie było wody dla zboru, więc wszyscy się zebrali przeciwko Mojżeszowi i przeciw Ahronowi. **3.** Lud gniewał się na Mojżesza i narzekali, mówiąc: Gdybyśmy również skonali, gdy przed obliczem WIEKUISTEGO konali nasi bracia. **4.** Po co przyprowadziliście na tę puszcze zgromadzenie WIEKUISTEGO? Abyśmy pomarli my oraz nasz dobytek? **5.** Po co wyprowadziliście nas z Micraim? Aby nas zaprowadzić na to nędzne miejsce, gdzie nie ma siewu, ani figi, ani winogron, ani granatu, a nawet nie ma wody, by się napić? **6.** Więc Mojżesz z Ahronem uszli przed zgromadzeniem do wejścia do Przybytku Zboru oraz padli na swe oblicza. I ukazał im się majestat WIEKUISTEGO. **7.** A WIEKUISTY oświadczył Mojżeszowi, mówiąc: **8.** Weźmiesz buławę oraz zgromadzisz cały zbór ty i twój brat Ahron, i na ich oczach przemówicie do skały, aby wydała swoje wody. Tak wyprowadzisz im wodę ze skały oraz napoisz zbór oraz ich dobytek. **9.** Zatem Mojżesz wziął buławę sprzed oblicza WIEKUISTEGO, jak mu rozkazał. **10.** I Mojżesz zgromadził z Ahronem lud przed skałą oraz do nich powiedział: Posłuchajcie przekorni, czy z tej skały wydobędziemy wam wodę? **11.** Potem podniósł swoją rękę oraz dwukrotnie uderzył swoją buławą w skałę a wypłynęły obfite wody; zatem napił się zbór oraz jego dobytek. **12.** A WIEKUISTY powiedział do Mojżesza i Ahrona: Dlatego, że Mi nie uwierzyliście, by Mnie uświęcić w oczach synów Izraela nie zaprowadzicie tego zgromadzenia do ziemi, którą im oddaję. **13.** To są te wody Meryba; gdyż synowie Izraela narzekali na WIEKUISTEGO, lecz przez nie został uświęcony. **14.** Potem Mojżesz wyprawił z Kadesz posłów do króla Edomu, mówiąc: Tak mówi twój brat Israel: Ty znasz każdą niedolę, która nas spotkała. **15.** Nasi przodkowie zeszli do Micraim i mieszkaliśmy w Micraim przez długie czasy, a Mircjczycy trapiли nas oraz naszych ojców. **16.** Więc wołaliśmy do WIEKUISTEGO, a On wysłuchał nasz głos, posłał wysłańca oraz wyprowadził nas z Micraim. I oto jesteśmy w Kadesz, mieście na końcu twej granicy. **17.** Chcemy przejść przez twoją ziemię. Nie pójdziemy przez pola, przez winnice, ani nie będziemy pić wody ze studzien pójdziemy drogą królewską; nie zboczymy ani na prawo, ani na lewo, dopóki nie przejdziemy twoich granic. **18.** A Edom mu odpowiedział: Nie przejdiesz przeze mnie. W przeciwnym razie, wystąpię przeciwko tobie mieczem. **19.** Zatem synowie Izraela powiedzieli do niego: Pójdziemy gościńcem, a gdybyśmy pili twoje wody ja i moje stada zapłacę ich cenę; chcę jedynie

abym przeszedł swoimi stopami, nic więcej. **20.** Lecz odpowiedział: Nie przejdziesz. I Edom wyruszył przeciw niemu z potężnym narodem i możną ręką. **21.** Tak Edom się wzbraniał, by pozwolić przejść Israelowi przez jego granice; ale Israel go wyminął. **22.** Zatem synowie Israela cały zbór, wyruszyli z Kadesz oraz przybyli do góry Hor. **23.** A na górze Hor, nad granicą ziemi Edomu, WIEKUISTY oświadczył Mojżeszowi i Ahronowi, mówiąc: **24.** Ahron będzie przyłączony do swojego ludu. Nie wejdzie on do ziemi, którą oddaję synom Israela za to, że sprzeciwialiście się Mojemu rozkazowi u wód Meryby. **25.** Weź Ahrona i jego syna Elazara i zaprowadź ich na górę Hor. **26.** Potem zdejmij z Ahrona jego szaty oraz ubierz w nie jego syna Elazara. Zaś Ahron tam umrze i będzie przyłączony. **27.** Więc Mojżesz uczynił tak, jak rozkazał WIEKUISTY. Weszli na górę Hor na oczach całego zboru. **28.** A Mojżesz zdjął z Ahrona jego szaty i ubrał w nie jego syna Elazara. Zaś Ahron tam umarł, na szczycie góry, a Mojżesz z Elazarem zeszli z góry. **29.** I cały zbór zobaczył, że Ahron skonał, więc cały dom Israela opłakiwał Ahrona przez trzydzieści dni.

Rozdział 21

1. I usłyszał Kanaanejczyk król Aradu, osiadły na południu, że drogą od Atarym nadciąga Israel. Zatem stoczył bitwę z Israelem i nabrał od niego jeńców. **2.** A Israel ślubował ślub WIEKUISTEMU, mówiąc: Jeżeli poddasz ten lud w moje ręce, położę zakłęcie na ich miasta. **3.** I WIEKUISTY wysłuchał głosu Israela oraz wydał mu Kanaanejczyków; więc położył na nich zakłęcie oraz na ich miasta, i nazwał tą okolicę – Chorma. **4.** Potem wyruszyli od góry Hor, drogą ku morzu Czerwonemu, aby obejść ziemię Edomu; lecz po drodze zmałał duch ludu. **5.** Nadto lud narzekał na Boga i na Mojżesza: Po co nas wyprowadziliście z Micraim? Abyśmy pomarli na pustyni? Przecież nie ma chleba, ani wody, a nasza dusza obrzydziła sobie ten nędzny chleb. **6.** Dlatego WIEKUISTY puścił na lud jadowite węże; więc gryzły lud i wymarło wielu ludzi z Israela. **7.** Zatem lud przyszedł do Mojżesza, mówiąc: Zgrzeszyliśmy narzekając na WIEKUISTEGO oraz na ciebie; pomódl się do WIEKUISTEGO, aby oddalił od nas te węże. Więc Mojżesz się pomodlił za ludem. **8.** A WIEKUISTY powiedział do Mojżesza: Zrób sobie węża i osadź go na drzewcu; i będzie, że gdy spojrzy na niego ktokolwiek ukąszony wyzdrowieje. **9.** Zatem Mojżesz zrobił miedzianego węża oraz osadził go na drzewcu; i bywało, że gdy wąż ukąsił człowieka, a spojrział na miedzianego węża wtedy wyzdrowiał. **10.** Zaś synowie Israela ruszyli i stanęli obozem w Oboth. **11.** Potem wyruszyli z Oboth oraz stanęli obozem na ruinach Abarym, na puszczy, która jest naprzeciwko Moabu, ku wschodowi słońca. **12.** Następnie wyruszyli i stamtąd oraz stanęli obozem nad potokiem Zered. **13.** A gdy stąd wyruszyli stanęli obozem nad brzegiem Arnonu, na pustyni, przy jego wyjściu z granic Emorejczyka. Ponieważ Arnon jest granicą Moabu; pomiędzy Moabem a Emorejczykiem. **14.** Dlatego powiedziano w zwoju wojen WIEKUISTEGO: Waheb w Sufa i potoki Arnonu. **15.** Nadto ten stok potoków, co skręca ku osadzie Ar, a przylega do granic Moabu. **16.** Zaś stamtąd poszli do Beer; to jest owa studnia o której WIEKUISTY powiedział Mojżeszowi: Zgromadź lud,

a dam im wody. **17.** Wtedy Israel zaśpiewał tę pieśń: „Wzbieraj studnio, zaśpiewajcie o niej! **18.** Studnia, którą wykopali przywódcy; berłem oraz swoimi laskami wydrążyli ją dostojnicy ludu”. A z tej pustyni poszli do Mathany. **19.** Zaś z Mathany do Nachliel; a z Nachliel do Bamoth. **20.** A z Bamoth do kotliny, która jest na polach Moabu, przy wierzchołku Pisgi, zwróconym ku pustyni. **21.** Potem Israel wyprawił posłów do Sychona, króla Emorei, by mu powiedzieć: **22.** Chciałbym przejść przez twoją ziemię; nie zboczymy na pola, ani na winnice; nie będziemy pili wody ze studzien; pójdziemy drogą królewską, dopóki nie przejdziemy waszych granic. **23.** Ale Sychon nie pozwolił Israelowi przejść przez swoje granice. Nadto Sychon zebrał cały swój lud, wystąpił na pustyni przeciw Israelowi, dotarł do Jahac i stoczył bitwę z Israelem. **24.** Lecz Israel poraził go ostrzem miecza oraz zawładnął jego ziemią od Arnonu aż do Jabboku, do Ammonitów; bo była silną granicą Ammonitów. **25.** I Israel zabrał wszystkie te miasta oraz osiadł we wszystkich miastach Emorejczyka, w Cheszbonie oraz we wszystkich jego przyległościach. **26.** Bowiem Cheszon był stolicą Sychona, króla Emorejskiego, który wojował z poprzednim królem Moabu i zabrał mu cały jego kraj, aż po Arnon. **27.** Dlatego wieszczci powiadają: Wejdźcie do Cheszonu; niech się odbuduje oraz utwierdza stolica Sychona. **28.** Bowiem ogień wyszedł z Cheszonu, płomień z grodu Sychona, i pochłonął Ar w Moabie, władców wyżyn Arnonu. **29.** Biada ci, Moabie! Zginąłeś ludu Kemosza! Swoich synów oddałeś na tułactwo, a swe córki królowi Emorei – Sychonowi. **30.** Pokonaliśmy ich; zniszczony Cheszon wraz z Dybonem, poburzyliśmy aż do Nofach, i aż do Medby! **31.** Tak Israel osiadł w ziemi Emorejskiej. **32.** A Mojżesz posłał, by przepatrzyć Jazer; więc zdobyli jego przyległości oraz wypędzili tamtejszych Emorejczyków. **33.** Potem zwrócili się i pociągnęli drogą ku Baszanowi. Wtedy wystąpił przeciwko nim Og, król Baszanu; on oraz cały jego lud pod Edreją, w celu stoczenia bitwy. **34.** A WIEKUISTY powiedział do Mojżesza: Nie obawiaj się go, gdyż oddam go w twoją moc; nadto cały jego lud, jego ziemię i postąpisz z nim, jak postąpiłeś z Sychonem, królem Emorejskim, który zasiadał w Cheszbonie. **35.** Zatem go porazili, jego synów i cały jego lud, i nawet nie zostawili mu szczątku, lecz zawładnęli jego ziemią.

Rozdział 22

1. Potem synowie Israela wyruszyli i stanęli obozem na stepach Moabu, od strony Jardenu jerychońskiego. **2.** A Balak, syn Cyppora, widział wszystko, co Israel uczynił Emorejczykom. **3.** Zaś Moab bardzo się przestraszył tego ludu, ponieważ był licznym. Więc Moab się zatrwożył przed synami Israela. **4.** I Moab powiedział do starszych Midjanu: Teraz ten tłum pożre wszystko dokoła nas, jak byk pożera polną trawę. A Balak, syn Cyppora, był wówczas królem Moabu. **5.** Zatem wyprawił posłów do Bileama, syna Beora, do Pethoru, który jest nad rzeką, do swojej ziemi ojczystej, by go zawezwać i powiedzieć: Oto z Micraim wyszedł lud; oto zakrył widnokrąg ziemi, i osiadł naprzeciw mnie. **6.** Zatem przyjdź, przeklnij ten lud, gdyż on jest potężniejszym ode mnie. Może wtedy zdołam go pokonać oraz wypędzić z tej ziemi. Bowiem wiem, że komu błogosławisz jest błogosławiony, a kogo przeklinasz ten

przeklęty. **7.** Zatem starsi Moabu oraz starsi Midjanu poszli, mając w ich rękach dary za wróżbę. I przybyli do Bileama oraz mu powiedzieli słowa Balaka. **8.** A on do nich rzekł: Przenocujcie tutaj tę noc, a dam wam taką odpowiedź, jaką mi oznajmi WIEKUISTY. Zatem książęta Moabu zostali u Bileama. **9.** Zaś Bóg przyszedł do Bileama i powiedział: Co to za ludzie u ciebie? **10.** A Bileam odpowiedział Bogu: Posłał do mnie król Moabu Balak, syn Cyppora, mówiąc: **11.** Oto lud, który wyszedł z Micraim zakrył widnokrąg ziemi. Zatem przyjdź, przeklnij mi go, może wtedy zdołam go zwalczyć i go wypędzić. **12.** A WIEKUISTY powiedział do Bileama: Nie chodź z nimi, ani nie przeklinaj tego ludu, gdyż jest błogosławiony. **13.** Więc Bileam wstał z rana oraz powiedział do książąt Balaka: Wróćcie do waszej ziemi, gdyż WIEKUISTY nie chce mi pozwolić, bym z wami poszedł. **14.** Zatem książęta Moabu poszli, przyszli do Balaka i powiedzieli: Bileam nie chciał iść z nami. **15.** A Balak ponownie posłał książęta, większych i znamienitszych od pierwszych. **16.** Więc przybyli do Bileama, i powiedzieli: Tak mówi Balak, syn Cyppora: Nie wzbraniaj się do mnie przyjść. **17.** Bowiem uczcić wielce cię uczczę, oraz uczynię wszystko, co mi rozkażesz; tylko, proszę, przyjdź i przeklnij mi ten lud. **18.** A Bileam odpowiedział, mówiąc do sług Balaka: Choćby mi Balak dawał swój dom pełen srebra i złota nie mógłbym przekroczyć rozkazu WIEKUISTEGO, mojego Boga, i uczynić coś małego lub wielkiego. **19.** Ale i wy zostańcie tutaj przez tę noc, a się dowiem, co znowu powie mi WIEKUISTY. **20.** A w nocy Bóg przyszedł do Bileama oraz do niego powiedział: Jeśli ci ludzie przyszli cię wezwać wstań i idź z nimi; jednak uczynisz tylko to, co ci powiem. **21.** Zatem Bileam wstał z rana, osiodłał swoją oślicę i poszedł z książętami Moabu. **22.** A że poszedł zapłonął gniew Boga, i jako przeszkoda dla niego, stanął na drodze anioł WIEKUISTEGO. Zaś on jechał na swej oślicy, a z nim dwoje jego młodych sług. **23.** I oślica ujrzała anioła WIEKUISTEGO, który stał na drodze, a w jego ręce był wydobyty miecz. Zatem oślica ustąpiła z drogi oraz zeszła na pole. Zaś Bileam bił oślicę, by ją zawrócić na drogę. **24.** Wtedy anioł WIEKUISTEGO stanął na ścieżce pomiędzy winnicami, gdzie był płot z jednej oraz płot z drugiej strony. **25.** A oślica widząc anioła WIEKUISTEGO, cisnęła się do płotu i przyparła do ściany nogę Bileama, więc znowu zaczął ją bić. **26.** Zaś anioł WIEKUISTEGO poszedł dalej i stanął w miejscu tak ciasnym, że nie było drogi by go wyminąć, ani na prawo, ani na lewo. **27.** Więc oślica widząc anioła WIEKUISTEGO, położyła się pod Bileamem. Zatem zapłonął gniew Bileama i znowu zaczął bić kijem oślicę. **28.** Wtedy WIEKUISTY otworzył usta oślicy i powiedziała do Bileama: Co ci uczyniłam, że oto bijesz mnie już trzykrotnie? **29.** A Bileam powiedział do oślicy: Za to, że się ze mnie naigrywałaś; gdybym miał w ręku miecz, byłbym cię teraz zabił. **30.** A oślica powiedziała do Bileama: Czy ja nie jestem twoją oślicą, na której jeździsz od dawna do dzisiejszego dnia? Czy miałam zwyczaj tak ci czynić? Więc powiedział: Nie. **31.** A WIEKUISTY odsłonił oczy Bileama, zatem ujrzał on anioła WIEKUISTEGO, który stał na drodze, a w jego ręce był wydobyty jego miecz. Zatem się uklonił oraz padł na swoje oblicze. **32.** A anioł WIEKUISTEGO powiedział do niego: Czemu, oto już trzykrotnie, biłeś swoją oślicę? Przecież to ja wyszedłem, by stanąć jako zawada; gdyż zgubną jest w moich oczach

twoja droga. **33.** Zaś oślica, ponieważ mnie widziała, już trzykrotnie ustępowała przede mną. Gdyby nie ustąpiła przede mną, już bym cię zabił, a ją pozostawił przy życiu. **34.** A Bileam powiedział do anioła WIEKUISTEGO: Zawiniłem, gdyż nie wiedziałem, że to ty stanąłeś naprzeciw mnie na drodze; ale teraz, jeśli to jest nieprzyjemne w twoich oczach powrócę. **35.** A anioł WIEKUISTEGO powiedział do Bileama: Idź z tymi ludźmi; jednak będziesz mówił tylko to, co ja ci powiem. Tak Bileam poszedł z książętami Balaka. **36.** A gdy Balak usłyszał, że przybywa Bileam, wyszedł mu naprzeciw do moabickiego miasta, położonego na granicy, nad Arnonem, który jest na końcu granicy. **37.** I Balak powiedział do Bileama: Przecież posyłałem do ciebie tylkrotnie i cię wzywałem; dlaczego do mnie nie przybyłeś? Czyżbym rzeczywiście nie był w stanie cię uczcić? **38.** A Bileam powiedział do Balaka: Oto przybyłem do ciebie, ale czy mogę sam coś powiedzieć? Będę mówił to słowo, które Bóg włoży w moje usta. **39.** Potem Bileam poszedł z Balakiem i przybyli do Kirjath–Chucoth. **40.** A Balak narznął byków i owiec, i posłał Bileamowi oraz książętom, którzy z nim byli. **41.** Zaś nazajutrz się stało, że Balak wziął Bileama i wprowadził go na szczyt wyżyny Baala; a stamtąd zobaczył część ludu.

Rozdział 23

1. I Bileam powiedział do Balaka: Zbuduj mi tu siedem ofiarnic oraz przygotuj mi siedem cielców i siedem baranów. **2.** Więc Balak uczynił, jak powiedział Bileam; po czym złożyli Balak i Bileam po cielcu i po baranie na każdej ofiarnicy. **3.** Potem Bileam powiedział do Balaka: Postój przy twoim całopaleniu, a ja pójdę; może spotka się ze mną WIEKUISTY, a oznajmię ci, cokolwiek mi rozkaże. Następnie wszedł na górę. **4.** I Bóg spotkał się z Bileamem, a on powiedział do Niego: Przygotowałem siedem ofiarnic i złożyłem po cielcu oraz baranie na każdej ofiarnicy. **5.** A WIEKUISTY włożył słowo w usta Bileama i powiedział: Wróć do Balaka i to powiesz. **6.** Zatem powrócił do niego; a oto stał on przy swoim całopaleniu, on oraz wszyscy książęta Moabu. **7.** Więc wygłosił swoją przypowieść, mówiąc: Król Moabu Balak sprowadza mnie z Aramu, z wysokich gór Wschodu: O, przyjdź, przeklinaj mi Jakóba; o przyjdź, złorzecz Israelowi. **8.** Czym mam przeklinać? Przecież Pan nie przeklął. Czym mam złorzeczyć? Przecież WIEKUISTY nie złorzeczył. **9.** Widzę go ze szczytu skał i spoglądam na niego z pagórków. Oto lud, co oddzielnie mieszka i między narody się nie zalicza. **10.** Któż zliczył proch Jakóba i policzył łoża Izraela? Oby śmiercią sprawiedliwych zmarła moja dusza, a mój koniec był do nich podobny. **11.** A Balak powiedział do Bileama: Co mi uczyniłeś? Przywołałem cię do przeklinania moich wrogów, a ty oto błogosławisz błogosławieństwem. **12.** Jednak on odparł, głośno mówiąc: Czyż nie muszę ściśle powtórzyć tego, co WIEKUISTY włożył w moje usta? **13.** A Balak do niego powiedział: Chodź ze mną na inne miejsce, z którego go ujrzysz; zobaczysz tylko jego część, ale całego nie zobaczysz. I stamtąd mi go przeklinaj. **14.** Zatem zaprowadził go na pole Strażników, na szczyt Pegi, i zbudował siedem ofiarnic oraz złożył po cielcu, i po baranie na każdej ofiarnicy. **15.** Potem Bileam powiedział do Balaka: Postój tu przy twoim całopaleniu, a ja pójdę tam na spotkanie. **16.** I WIEKUISTY

zjawił się na spotkanie Bileama, włożył w jego usta słowo, i powiedział: Wrócisz do Balaka i tak powiesz. **17.** Zatem przyszedł do niego; a oto stał on przy swoim całopaleniu, a z nim książęta Moabu. I Balak do niego rzekł: Co powiedział WIEKUISTY? **18.** Więc wygłosił swoją opowieść, mówiąc: Wstań Balaku i słuchaj; uważaj na mnie synu Cyppora. **19.** Bóg nie jest śmiertelnym aby kłamał, ani nie jest synem człowieka by żałował. Czy On coś powiedział a nie uczynił, wyrzekł a nie spełnił? **20.** Oto powierzone mi błogosławieństwo; On pobłogosławił, więc ja nie mogę tego cofnąć. **21.** On nie widział fałszu w Jakóbie i nie spostrzegł obłudy w Israelu. WIEKUISTY jest przy nim jego Bóg, a pośród niego królewski odgłos surmy. **22.** Pan wyprowadził ich z Micraim; On jest u niego niby siła bawołu. **23.** Bowiem nie ma wróżby w Jakóbie, ani wróżbiarstwa w Israelu. Już teraz można powiedzieć co Bóg uczyni Jakóbowi i Israelowi. **24.** Oto powstaje naród jak lwica oraz jak lew się podnosi; nie położy się aż pożre zdobycz, a krew poległych wypije. **25.** A Balak powiedział do Bileama: Więc raczej nie przeklinaj go przekleństwem i nie błogosław błogosławieństwem. **26.** Ale Bileam odparł, mówiąc do Balaka: Czy cię nie uprzedziłem, mówiąc: Wszystko, co rozkaże WIEKUISTY to uczynię. **27.** Potem Balak powiedział do Bileama: Chodź, zabiorę cię na inne miejsce; może ono spodoba się Bogu i stamtąd mi go przeklniesz. **28.** I Balak zabrał Bileama na szczyt Peoru, który widnieje na równinie pustyni. **29.** A Bileam powiedział do Balaka: Zbuduj mi tu siedem ofiarnic i przygotuj mi tu siedem cielców oraz siedem baranów. **30.** Więc Balak tak uczynił, jak mu powiedział Bileam; potem złożył po cielcu i po baranie na każdej ofiarnicy.

Rozdział 24

1. A Bileam widząc, że WIEKUISTEMU podoba się, gdy błogosławi Israelowi, nie chodził w celu wróżb, jak w poprzednich razach, ale zwrócił swoje oblicze ku puszczy. **2.** I Bileam podniósł swe oczy oraz zobaczył Israela, rozłożonego według swoich pokoleń. I przyszedł na niego Duch Boga, **3.** więc wygłosił swoją przypowieść, mówiąc: Mówi Bileam, syn Beora; mówi mąż bystrego oka. **4.** Mówi ten, co słyszy słowa Boga; który widzi widzenia WIEKUISTEGO; pada, ale z otwartymi oczyma. **5.** Jakże piękne są twoje namioty, Jakóbie; twoje siedziby, Israelu. **6.** Rozciągają się jak potoki, jak ogrody nad rzeką; jak aloesy, które zasadził WIEKUISTY oraz jak cedry nad wodami. **7.** Z jego wiader cieknie woda, jego nasienie u wielkich wód; jego król przewyższy Agaga, a jego państwo się wyniesie. **8.** To Bóg wyprowadził go z Micraim, On u niego jak siła bawołu; pożera narody, swoich wrogów; zgruchocze ich kości i porazi swoimi strzałami. **9.** Przyklęknął, przyległ jak lew, jak lwica, kto go pobudzi? Ci, co cię błogosławią będą błogosławieni; a ci, co cię przeklinają przekłēci. **10.** Więc zapłonął gniew Balaka na Bileama, załamał swoje ręce, i Balak powiedział do Bileama: Przywołałem cię w celu złorzeczenia moim wrogom, a oto już trzeci raz błogosławisz błogosławieństwem. **11.** Zatem uchodź na swoje miejsce. Powiedziałem: Uczczę cię czcią; ale oto WIEKUISTY pozbawił cię czci. **12.** A Bileam powiedział do Balaka: Czy twoim posłom, których do mnie wysłałeś, nie oznajmiłem, mówiąc: **13.** Choćby mi Balak

dawał swój dom pełen srebra i złota, nie mogę przekroczyć rozkazu WIEKUISTEGO, bym czynił samowolnie coś dobrego lub złego; co powie WIEKUISTY to będę mówił. **14.** A teraz, oto odchodzę do mego ludu; chodź, wskażę ci, co ten lud uczyni twojemu w późniejszych czasach. **15.** I wygłosił swoją przypowieść, mówiąc: Tak mówi Bileam, syn Beora; tak mówi mąż bystrego oka. **16.** Tak mówi ten, co słyszy słowa Boga i poznał myśli Najwyższego; który widzi widzenia WIEKUISTEGO; pada, ale z otwartymi oczyma. **17.** Widzę go, ale nie teraz; spoglądam na niego, ale nie z bliska. To od Jakóba wszędzie gwiazda i berło powstanie z Izraela. Zburzy krańce Moabu oraz skruszy wszelkich synów przewrotu. **18.** Także Edom stanie się zaborem, Seir będzie pod władzą swoich wrogów, a Israel mężnie uczyni. **19.** Od Jakóba wyjdzie władca i wytępi rozbitków ze stolicy. **20.** Zobaczył on także Amaleka oraz wygłosił swą przypowieść, mówiąc: Pierwszym z plemion jest Amalek; lecz jego potomstwo idzie na zatracenie. **21.** Ujrzał on także Kenejczyka i wygłosił swoją przypowieść, mówiąc: Silne jest twoje siedlisko, a twe gniazdo założone na skale. **22.** Ale Kain będzie spustoszony, szybko pochwyci cię Aszur. **23.** Potem jeszcze wygłosił swą przypowieść, mówiąc: Biada! Kto zostanie żywym, kiedy Bóg to utwierdzi? **24.** Ale ze strony Kittejczyków przybędą okręty i upokorzą Aszur, i upokorzą Ebera; a oni sami pójdą na zatracenie. **25.** Potem Bileam wstał i poszedł, oraz powrócił na swoje miejsce; a Balak również poszedł w swoją drogę.

Rozdział 25

1. A Israel przebywał w Szyttym. I lud zaczął się zalecać do córek Moabu. **2.** Zaś one zapraszały lud na uczty ofiarne swoich bogów, i lud jadał oraz korzył się przed ich bogami. **3.** Tak Israel przystał do Baal–Peora, więc zapłonął na Izraela gniew WIEKUISTEGO. **4.** I WIEKUISTY powiedział do Mojżesza: Zbierz wszystkich naczelników ludu i każ im ich powywieszać przed słońcem z uwagi na WIEKUISTEGO, a odwróci się od Izraela zapalczywość gniewu WIEKUISTEGO. **5.** A Mojżesz powiedział do sędziów Izraela: Zabijajcie każdy swoich ludzi; tych, co przystali do Baal–Peora. **6.** A oto przyszedł jeden z synów Izraela oraz na oczach Mojżesza i całego zboru synów Izraela przyprowadził Midjanitkę do swoich braci; zaś oni płakali u wejścia do Przybytku Zboru. **7.** I zobaczył to Pinchas, syn Elazara, syna kapłana Ahrona, więc wstał pośród zboru, wziął w swoją rękę oszczep **8.** i wszedł do sypialni za owym izraelskim mężem. Potem przebił oboje męża izraelskiego i ową kobietę przez jej łono. I tak została powstrzymana klęska od synów Izraela. **9.** A w owej klęsce było zmarłych dwadzieścia cztery tysiące osób. **10.** Potem WIEKUISTY oświadczył Mojżeszowi, mówiąc: **11.** Pinchas, syn Elazara, syn kapłana Ahrona, odwrócił Moją zapalczywość od synów Izraela, gdy pośród nich uniosłem się Moją żarliwością; więc w Mojej żarliwości nie wytępiłem synów Izraela. **12.** Dlatego powiedz: Oto ustanawiam z nim Moje przymierze pokoju. **13.** Będzie ono dla niego oraz dla jego potomstwa przymierzem kapłaństwa tego porządku za to, że uniósł się żarliwością za swego Boga i oczyścił synów Izraela. **14.** A imię owego zabitego męża izraelskiego, który został uderzony wraz z Midjanitką, to Zimri, syn

Saluna, naczelnik rodowego domu Szymeona. **15.** Zaś imię tej zabitej kobiety, Midjanitki, to Kosbi, córka Cura, naczelnika rodu. To jest rodowy dom w Midjanie. **16.** Potem WIEKUISTY oświadczył Mojżeszowi, mówiąc: **17.** Wy bądźcie wrogami Midjanitów oraz ich pobijcie. **18.** Bowiem oni są waszymi wrogami w swych podejściach, podchodzą was w sprawie Baal–Peora, jak i w sprawie swojej siostry Kosby, córki naczelnika Midjanu, za sprawę Peora zabitej w dzień uderzenia. **19.** I było po klęsce...

Rozdział 26

1. A WIEKUISTY oświadczył Mojżeszowi i Elazarowi, synowi Ahrona, kapłana, mówiąc: **2.** Zbierz zastęp całego zboru synów Izraela, od dwudziestu lat i wyżej, według ich domów rodowych wszystkich stających do broni w Izraelu. **3.** Więc Mojżesz oświadczył im na stepach Moabu, nad Jardenem jerychońskim, wobec kapłana Elazara, mówiąc: **4.** Liczcie od dwudziestu lat i wyżej. Tak jak WIEKUISTY rozkazał Mojżeszowi i synom Izraela, gdy wyszli z ziemi Micraim. **5.** Reuben, pierworodny Izraela. Synowie Reubena: Chanoch z rodziną Chanochitów i od Falluna rodzina Falluidów. **6.** Od Checrona rodzina Checronidów i od Charmego rodzina Charmidów. **7.** Oto rodziny Reubenitów. A było ich spisanych czterdzieści trzy tysiące siedemset trzydzieści osób. **8.** A między synami Falluna był Eliab. **9.** A synowie Eliaba to: Nemuel, Dathan i Abiram; to są owi członkowie zboru Dathan i Abiram co podpuścili w zborze Koracha przeciwko Mojżeszowi i przeciw Ahronowi, kiedy się zbuntowali przeciwko WIEKUISTEMU. **10.** Zaś ziemia rozwarła swoją paszczę podczas zagłady zboru oraz ich pochłonęła razem z Korachem; a ogień pożarł dwustu pięćdziesięciu ludzi, więc stali się przestrogą. **11.** Ale synowie Koracha nie pomarli. **12.** Zaś synowie Szymeona według ich rodzin to: Od Nemuela rodzina Nemuelidów; od Jamina rodzina Jaminitów; od Jachina rodzina Jachinidów; **13.** od Zeracha rodzina Zarychydów; i od Szaula rodzina Szaulidów. **14.** Oto rodziny Szymeonidów dwadzieścia dwa tysiące dwieście osób. **15.** A synowie Gada według ich rodzin to: Od Cefona rodzina Cefonidów; od Chaggiasza rodzina Chaggidów; od Szunego rodzina Szunidów; **16.** od Oznaiasza rodzina Oznidów; od Erego rodzina Erydów; **17.** od Aroda rodzina Arodydów; i od Arela rodzina Arelidów. **18.** Oto rodziny synów Gada; według ich spisanych czterdzieści tysięcy pięćset osób. **19.** Zaś synowie Jehudy to: Er i Onan; ale Er i Onan pomarli w ziemi Kanaan. **20.** Więc synowie Jehudy według ich rodzin to: Od Szeli rodzina Szelanidów; od Fereca rodzina Farcydów; od Zeracha rodzina Zarchidów. **21.** Byli też synowie Fereca: Od Checrona rodzina Checronidów; i od Chamula rodzina Chamulidów. **22.** Oto rodziny Jehudy; według ich spisanych siedemdziesiąt sześć tysięcy pięćset osób. **23.** Zaś synowie Issachara według ich rodzin to: Od Tholego rodzina Tholaidów; od Fuwy rodzina Fuwidów; **24.** od Jaszuba rodzina Jaszubidów; od Szymrona rodzina Szymronidów. **25.** Oto rodziny Issachara; według ich spisanych sześćdziesiąt cztery tysiące trzysta osób. **26.** Zaś synowie Zebuluna według ich rodzin to: Od Sereda rodzina Sardydów; od Elona rodzina Elonidów; od Jachleela Jachleelidów. **27.** Oto rodziny Zebulunidów;

według ich spisanych sześćdziesiąt tysięcy pięćset osób. **28.** Zaś synowie Josefa według ich rodzin to: Menasze i Efraim. **29.** Synowie Menaszy to: Od Machyra rodzina Machyrydów; a Machyr urodził Gileada; zaś od Gileada rodzina Gileadczyków. **30.** Oto synowie Gileada: Od Jezera rodzina Jezeridów; od Cheleka rodzina Chelkidów; **31.** od Asriela rodzina Asrielidów; od Szechema rodzina Szechemidów; **32.** od Szemidy rodzina Szemidaidów; od Chefera rodzina Chefridów. **33.** Zaś Celafchad, syn Chefera, nie miał synów, lecz tylko córki; a imiona córek Celafchada to: Machla, Noa, Chogla, Milka i Thyrcia. **34.** Oto rodziny Menaszy. A ich spisanych było pięćdziesiąt dwa tysiące siedemset osób. **35.** Oto synowie Efraima według ich rodzin: Od Szuthelacha rodzina Szuthelachidów; od Bechera rodzina Bachridów; od Thachana rodzina Thachnidów. **36.** A oto synowie Szuthelacha: Od Erana rodzina Eranidów. **37.** Oto rodziny synów Efraima. Według ich spisanych trzydzieści dwa tysiące pięćset osób. Oto synowie Josefa według ich rodzin. **38.** Zaś synowie Binjamina według ich rodzin to: Od Beli rodzina Balidów; od Aszbela rodzina Aszbelidów; od Achyrama rodzina Achyramidów; **39.** od Szeufama rodzina Szeufamidów; od Chufama rodzina Chufamidów. **40.** Zaś synami Beli byli: Ard i Naaman; czyli rodzina Ardidów i od Naamana rodzina Naamidów. **41.** Oto synowie Binjamina według ich rodzin. Ich spisanych było czterdzieści pięć tysięcy sześćset osób. **42.** A oto synowie Dana według ich rodzin: Od Szuchama rodzina Szuchamidów. Oto rodziny Dana według ich rodzin. **43.** Wszystkich rodzin Szuchamickich według ich spisanych było sześćdziesiąt cztery tysiące czterysta osób. **44.** Zaś synowie Aszera według ich rodzin to: Od Imny rodzina Imnidów; od Iszwego rodzina Iszwidów i od Beryi rodzina Beryidów. **45.** A od synów Beryi: Od Chabera rodzina Chabrydów; od Malkiela rodzina Malkielidów. **46.** Zaś imię córki Aszera to Serach. **47.** Oto rodziny synów Aszera. Według ich spisanych pięćdziesiąt trzy tysiące czterysta osób. **48.** A synowie Naftalego według ich rodzin to: Od Jachceela rodzina Jachceelidów; od Guna rodzina Gunidów; **49.** od Jecera rodzina Jerydów; od Szyllema rodzina Szyllemidów. **50.** Oto rodziny Neftalego; ich spisanych według ich rodzin było czterdzieści pięć tysięcy czterysta osób. **51.** Oto spisani z synów Izraela sześćset tysięcy tysiąc siedemset trzydzieści osób. **52.** Potem WIEKUISTY oświadczył Mojżeszowi, mówiąc: **53.** To między nich rozdzielona będzie w udziałach ziemia, według liczby imion. **54.** Liczniejszemu powiększysz jego udział, a mniej licznemu zmniejszysz jego udział; udział będzie dany każdemu, w stosunku do jego spisanych. **55.** Ziemia niech będzie rozdzielona tylko losem; będą brać udziały według imion pokoleń swoich ojców. **56.** Udział każdego będzie rozdzielony losem; tak licznego, jak i nielicznego. **57.** A oto spisani Lewitów według ich rodzin: Od Gerszona rodzina Gerszonidów; od Kehatha rodzina Kehathydów i od Merarego rodzina Merarydów. **58.** Oto rodziny Lewiego: Rodzina Libnidów, rodzina Hebronidów, rodzina Machlidów, rodzina Muszydów, rodzina Korchidów. Zaś Kehath był praojcem Amrama. **59.** A imię żony Amrama to Jochebed, córka Lewiego, którą w Micraim urodziła Lewiemu jego żona. Urodziła ona Amramowi: Ahrona, Mojżesza oraz ich siostrę Mirjam. **60.** A Ahronowi urodzili się: Nadab, Abihu, Elazar i Ithamar. **61.** Ale Nadab i Abihu pomarli, gdy przynieśli przed oblicze WIEKUISTEGO niepoświęcony ogień. **62.** A ich spisanych było

dwadzieścia trzy tysiące wszystkich mężczyzn od miesiąca i wyżej. Jednak nie stawili się do przeglądu wraz z synami Izraela, bo nie dano im udziału między synami Izraela. **63.** Oto spisani przez Mojżesza oraz kapłana Elazara, którzy spisali synów Izraela na stepach Moabu, nad jerychońskim Jardenem. **64.** Nie było między nimi żadnego ze spisanych przez Mojżesza oraz kapłana Ahrona, którzy spisali synów Izraela na puszczy Synai. **65.** Gdyż WIEKUISTY o nich powiedział: Przyjdzie im umrzeć na pustyni. Więc nie został z nich nikt, oprócz Kaleba, syna Jefunny oraz Jezusa, syna Nuna.

Rozdział 27

1. Potem podeszły córki Celfachada, syna Chefera, syna Gileada, syna Machyry, syna Menaszy z rodzin Menaszy, syna Josefa. A oto imiona jego córek: Machla, Noa, Chogla, Milka i Thyrcia. **2.** I stanęły u wejścia do Przybytku Zboru przed Mojżeszem, przed kapłanem Elazarem, przed naczelnikami oraz całym zbozem, i powiedziały: **3.** Nasz ojciec umarł na pustyni, lecz nie był on w rzeszy tych, co zesłali się przeciw WIEKUISTEMU w zborze Koracha ale umarł z powodu swego grzechu, nie mając synów. **4.** Czemu ma zginąć imię naszego ojca pośród jego rodzin, dlatego, że nie miał syna? Daj nam posiadłość między braćmi naszego ojca. **5.** Zatem Mojżesz przedstawił ich sprawę WIEKUISTEMU. **6.** A WIEKUISTY oświadczył Mojżeszowi, mówiąc: **7.** Słusznie mówią córki Celfachada: Daj nam dziedziczną posiadłość pośród braci ich ojca i przenieś na nie udział ich ojca. **8.** Tak powiesz synom Izraela: Ktokolwiek by umarł, a nie zostawił syna wtedy przeniesiecie jego udział na jego córkę. **9.** A gdyby nie miał córki to jego udział oddacie jego braciom. **10.** A gdyby nie miał braci to jego udział oddacie braciom jego ojca. **11.** A gdyby jego ojciec nie miał braci to jego udział oddacie najbliższemu krewnemu z jego rodziny, aby go odziedziczył; i niech to będzie dla synów Izraela prawem zasadniczym, jakie WIEKUISTY rozkazał Mojżeszowi. **12.** Potem WIEKUISTY powiedział do Mojżesza: Wstąp na górę Abarym oraz spójrz na ziemię, którą oddaję synom Izraela. **13.** A kiedy ją obejrzysz i ty będziesz przyłączony do swojego ludu, jak został przyłączony twój brat Ahron. **14.** Dlatego, że podczas narzekania zboru sprzeciwiliście się Mojemu słowu na puszczy Cyn, by przez wody uświęcić Mnie w ich oczach; przez owe wody Meryba w Kadesz, na puszczy Cyn. **15.** A Mojżesz rzekł do WIEKUISTEGO, mówiąc: **16.** Niech WIEKUISTY Bóg duchów wszelkiej cielesnej natury ustanowi męża nad tym zbozem, **17.** który by wychodził przed nimi, który by wchodził przed nimi, który by ich wyprowadzał i który by ich przyprowadzał. Niech zbór WIEKUISTEGO nie zostanie jak owce, które nie mają pasterza. **18.** A WIEKUISTY powiedział do Mojżesza: Weź sobie Jezusa, syna Nuna, męża obdarzonego Duchem i połóż na niego swoją rękę. **19.** Postaw go przed obliczem Elazara, kapłana oraz przed obliczem całego zboru, i ustanów go przed ich oczyma. **20.** Złóżysz na niego część twojej godności, aby go słuchał cały zbór synów Izraela. **21.** Także powinien stawać przed obliczem Elazara, kapłana, póki ten, przed WIEKUISTYM, będzie się pytał za niego postanowienia Urym. Według jego ust mają wychodzić i według jego ust mają wchodzić; on oraz z nim wszyscy synowie Izraela, całe zgromadzenie. **22.** Więc

Mojżesz uczynił tak, jak mu rozkazał WIEKUISTY. Wziął Jezusa syna Nuna i postawił go przed obliczem Elazara, kapłana, oraz przed obliczem całego zboru. **23.** Potem położył na niego swoje ręce oraz go ustanowił następcą, jak WIEKUISTY powiedział do Mojżesza.

Rozdział 28

1. Potem WIEKUISTY oświadczył Mojżeszowi, mówiąc: **2.** Rozkażesz synom Izraela i im powiesz: Przestrzegajcie Mojej ofiary, Mojego chleba z Moich ofiar ogniowych zapachu, który jest dla Mnie przyjemny; więc przynóście Mi ją w swoim czasie. **3.** I im powiesz: Oto ofiara ogniowa, którą macie przynosić WIEKUISTEMU: Rocznych, zdrowych jagniąt dwoje na dzień, jako ustawiczne całopalenie. **4.** Jedno jagnię ofiaruj z rana, a drugie jagnię ofiaruj przed wieczorem. **5.** Nadto na ofiarę z pokarmów dziesiątą część efy przedniej mąki, zaczynionej wytłoczoną oliwą czwartą częścią hynu. **6.** To jest całopalenie ustawiczne, spełnione przy górze Synaj, na przyjemny zapach, na ofiarę ogniową dla WIEKUISTEGO. **7.** A jej zalewka to czwarta część hynu na jedno jagnię; tą mocną zalewkę wylewał będziesz WIEKUISTEMU na świętym miejscu. **8.** A drugie jagnię ofiaruj przed wieczorem, z taką ofiarą z pokarmów jak z rana oraz spełniaj je z taką zalewką na ofiarę ogniową, na zapach przyjemny dla WIEKUISTEGO. **9.** A w dzień szabatu dwoje zdrowych, rocznych jagniąt i dwie dziesiąte efy przedniej mąki zaczynionej oliwą na ofiarę z pokarmów, wraz z jej zalewką. **10.** To jest całopalenie od szabatu do szabatu, oprócz ustawicznego całopalenia, wraz z jego zalewką. **11.** A w nowiu waszych miesięcy będziecie przynosić WIEKUISTEMU na całopalenie: Dwa młode cielce, jednego barana, siedem zdrowych, rocznych jagniąt; **12.** a do każdego cielca trzy dziesiąte części efy przedniej mąki, zaczynionej oliwą, na ofiarę z pokarmów, zaś do każdego barana dwie dziesiąte części. **13.** Nadto po dziesiątej części efy przedniej mąki, zaczynionej oliwą, na ofiarę z pokarmów do każdego jagnięcia. To jest całopalenie, przyjemny zapach, ofiara ogniowa dla WIEKUISTEGO. **14.** I do nich będą zalewki: Pół hynu na cielca, trzecia część hynu na barana, a czwarta część hynu wina na jagnię. Oto całopalenie od miesiąca do miesiąca, przez wszystkie miesiące roku. **15.** Także, oprócz ustawicznego całopalenia, winien być spełniany dla WIEKUISTEGO jeden kozioł wraz z jego zalewką na ofiarę zagrzeszną. **16.** A pierwszego miesiąca, czternastego dnia tego miesiąca jest Pesach dla WIEKUISTEGO. **17.** Zaś piętnastego dnia tego miesiąca uroczyste święto; przez siedem dni będziecie jadać praśniki. **18.** Pierwszego dnia będzie świąteczne zgromadzenie; nie wykonujcie żadnej uciążliwej pracy. **19.** Będziecie składać ofiarę ogniową, całopalenie dla WIEKUISTEGO: Dwa młode cielce, jednego barana i siedem rocznych jagniąt; niech będą u was zdrowe. **20.** A do tego na ofiarę z pokarmów: Do każdego cielca trzy dziesiąte efy przedniej mąki, zaczynionej oliwą, oraz dwie dziesiąte do każdego barana; to macie przygotować. **21.** A na każde jagnię z tych siedmiu jagniąt masz przygotować po dziesiątej części efy. **22.** Nadto jednego zagrzesznego kozła, dla rozgrzeszenia was. **23.** Będziecie to przygotowywać oprócz porannego całopalenia, które jest całopaleniem ustawicznym. **24.** Tak przygotujecie codziennie, przez siedem dni, na chleb ogniowy, na

zapach przyjemny dla WIEKUISTEGO; będzie to przygotowane wraz z jego zalewkami oprócz ustawicznego całopalenia. **25.** Zaś siódmego dnia będzie u was świąteczne zgromadzenie; nie wykonujcie żadnej uciążliwej pracy. **26.** Zaś w Dzień Pierwocin, gdy będziecie składać WIEKUISTEMU nową ofiarę z pokarmów w wasze Święto Tygodni będzie u was świąteczne zgromadzenie; nie wykonujcie żadnej uciążliwej pracy. **27.** I będziecie składać całopalenie na zapach przyjemny dla WIEKUISTEGO: Dwa młode cielce, jednego barana i siedem rocznych jagniąt. **28.** A do tego na ofiarę z pokarmów na każdego cielca trzy dziesiąte efy przedniej mąki, zaczynionej oliwą oraz dwie dziesiąte części efy na każdego barana. **29.** Zaś na każde z owych siedmiu jagniąt po dziesiątej części efy na jagnię. **30.** Nadto jednego kozła dla oczyszczenia was. **31.** Będziecie to przygotowywać oprócz ustawicznego całopalenia oraz jego ofiary z pokarmów. Niech będą u was zdrowe, do tego z zalewkami.

Rozdział 29

1. Zaś siódmego miesiąca, pierwszego dnia tego miesiąca, będzie u was świąteczne zgromadzenie; nie wykonujcie żadnej uciążliwej pracy; będzie on dla was Dniem Trąbienia. **2.** Przygotujcie całopalenie na zapach przyjemny dla WIEKUISTEGO: Jednego młodego cielca, jednego barana oraz siedem zdrowych, rocznych jagniąt. **3.** A do tego na ofiarę z pokarmów: Trzy dziesiąte efy przedniej mąki, zaczynionej oliwą, na cielca; dwie dziesiąte na barana; **4.** i po dziesiątej części efy na każde jagnię, z tych siedmiu jagniąt. **5.** Nadto jednego zagrzesznego kozła, w celu waszego oczyszczenia. **6.** To będzie na przyjemny zapach, na ofiarę ogniową WIEKUISTEMU, oprócz całopalenia miesięcznego oraz jego ofiary z pokarmów, i oprócz całopalenia ustawicznego oraz jego ofiary z pokarmów wraz z zalewkami, według ich przepisu. **7.** Zaś dziesiątego dnia tego siódmego miesiąca będzie u was świąteczne zgromadzenie; więc będziecie udęrczali wasze dusze, i nie będziecie wykonywać żadnej pracy. **8.** A będziecie przynosić całopalenie dla WIEKUISTEGO na przyjemny zapach: Jednego młodego cielca, jednego barana i siedem rocznych jagniąt; niech będą u was zdrowe. **9.** A do tego na ofiarę z pokarmów: Trzy dziesiąte efy przedniej mąki na cielca, dwie dziesiąte na barana, **10.** i po dziesiątej części efy na każde jagnię, z owych siedmiu jagniąt. **11.** Nadto jednego kozła na ofiarę zagrzeszną, oprócz zagrzesznej ofiary oczyszczającej oraz ustawicznego całopalenia, wraz z jego ofiarą z pokarmów oraz ich zalewkami. **12.** Piętnastego dnia tego siódmego miesiąca będzie u was świąteczne zgromadzenie; nie wykonujcie żadnej uciążliwej pracy, ale przez siedem dni będziecie obchodzić uroczystość dla WIEKUISTEGO. **13.** Będziecie przynosić całopalenie, ofiarę ogniową, na przyjemny zapach dla WIEKUISTEGO: Trzynastcie młodych cielców, dwa barany oraz czternaście rocznych jagniąt; niech będą zdrowe. **14.** A do tego na ofiarę z pokarmów: Trzy dziesiąte efy przedniej mąki, zaczynionej oliwą, na każdego cielca z owych trzynastu cielców; dwie dziesiąte na każdego barana z owych dwóch baranów; **15.** i po dziesiątej części efy na każde jagnię z owych czternastu jagniąt. **16.** Nadto jednego kozła na ofiarę zagrzeszną oprócz ustawicznego całopalenia, jego ofiary z pokarmów i do tego zalewki. **17.** A drugiego dnia: Dwanaście młodych cielców,

dwa barany oraz czternaście zdrowych, rocznych jagniąt. **18.** Również ich ofiarę z pokarmów oraz zalewki do cielców, baranów i jagniąt według przepisu. **19.** Nadto jednego kozła na ofiarę zagrzeszną oprócz ustawicznego całopalenia, jego ofiary z pokarmów oraz do nich zalewek. **20.** A trzeciego dnia: Jedenaście cielców, dwa barany oraz czternaście rocznych, zdrowych jagniąt. **21.** Także ich ofiarę z pokarmów oraz zalewki do cielców, baranów i jagniąt stosownie do ich liczby i według przepisu. **22.** Nadto jednego zagrzesznego kozła oprócz ustawicznego całopalenia, jego ofiary z pokarmów oraz do tego zalewki. **23.** A czwartego dnia: Dziesięć cielców, dwa barany oraz czternaście rocznych, zdrowych jagniąt. **24.** Również ich ofiarę z pokarmów oraz zalewki do cielców, baranów i jagniąt stosownie do ich liczby i według przepisu. **25.** Nadto jednego kozła na ofiarę zagrzeszną oprócz ustawicznego całopalenia, jego ofiary z pokarmów i do tego zalewki. **26.** A piątego dnia: Dziewięć cielców, dwa barany oraz czternaście rocznych, zdrowych jagniąt. **27.** Również ich ofiarę z pokarmów oraz zalewki do cielców baranów i jagniąt stosownie do ich liczby i według przepisu. **28.** Nadto jednego zagrzesznego kozła oprócz ustawicznego całopalenia, jego ofiary z pokarmów i do tego zalewki. **29.** A szóstego dnia: Osiem cielców, dwa barany oraz czternaście rocznych, zdrowych jagniąt. **30.** Również ich ofiarę z pokarmów i zalewki do cielców, baranów i jagniąt stosownie do ich liczby i według przepisu. **31.** Nadto jednego zagrzesznego kozła oprócz ustawicznego całopalenia, jego ofiary z pokarmów oraz do nich zalewek. **32.** A dnia siódmego: Siedem cielców, dwa barany i czternaście zdrowych, rocznych jagniąt. **33.** Również ich ofiarę z pokarmów oraz zalewki do cielców, baranów i jagniąt stosownie do ich liczby i według przepisu o nich. **34.** Nadto jednego, zagrzesznego kozła oprócz ustawicznego całopalenia i jego ofiary z pokarmów oraz do tego zalewki. **35.** A dnia ósmego będzie u was świętowanie; nie będziecie wykonywać żadnej uciążliwej roboty. **36.** Będziecie przynosić całopalenie, ofiarę ogniową na zapach przyjemny dla WIEKUISTEGO: Jednego cielca, jednego barana i siedem zdrowych, rocznych jagniąt. **37.** Również ich ofiarę z pokarmów oraz zalewki do cielca, barana i jagniąt stosownie do ich liczby i według przepisu. **38.** Nadto jednego, zagrzesznego kozła oprócz ustawicznego całopalenia, jego ofiary z pokarmów i do tego zalewki. **39.** To będziecie spełniać WIEKUISTEMU na waszych uroczystościach, oprócz ślubnych i dobrowolnych waszych darów, całopaleń, waszych ofiar z pokarmów, zalewek i waszych ofiar opłatnych.

Rozdział 30

1. A Mojżesz opowiedział o wszystkim synom Izraela, tak, jak WIEKUISTY rozkazał Mojżeszowi. **2.** Nadto Mojżesz oświadczył naczelnikom pokoleń synów Izraela, mówiąc: Oto, co rozkazał WIEKUISTY: **3.** Jeśli ktoś ślubował ślub WIEKUISTEMU, albo złożył przysięgę i związał obowiązkiem swoją duszę niech nie naruszy swojego słowa; niech spełni według wszystkiego, co wyszło z jego ust. **4.** Także niewiasta, jeśli ślubowała ślub WIEKUISTEMU, albo w swojej młodości związała się obowiązkiem w domu swojego ojca, **5.** a jej ojciec słyszał jej ślub, bądź przyrzeczenie, którym związała

swoją duszę i na to jej ojciec milczał wtedy utwierdzają się wszystkie jej śluby i utwierdza się każde jej przyrzeczenie, którym związała swoją duszę. **6.** Zaś jeśli jej ojciec sprzeciwiał się temu w dniu, w którym to usłyszał wtedy nie utwierdzają się wszystkie jej śluby, czy wszystkie przyrzeczenia, którymi związała swoją duszę, a WIEKUISTY jej wybaczy, ponieważ sprzeciwiał się temu jej ojciec. **7.** Jeżeli wyszła za mąż, gdy były na niej jej śluby, albo wypowiedź jej ust, którą związała swoją duszę, **8.** po czym usłyszał to jej mąż; i w dniu, w którym to usłyszał na to milczał, wtedy utwierdzają się jej śluby i utwierdzają się przyrzeczenia, którymi związała swoją duszę. **9.** Zaś gdyby w dniu, w którym jej mąż to usłyszał sprzeciwiał się temu, wtedy zniósł ślub, który był na niej, czy przyrzeczenie jej ust, którym związała swoją duszę; a WIEKUISTY jej wybaczy. **10.** Jednak ślub wdowy, albo rozwódki wszystko czym związała swoją duszę – trwa na niej. **11.** Jeśli zaś ślubowała w domu swojego męża, albo związała przyrzeczeniem pod przysięgą swoją duszę, **12.** i jeśli to słyszał jej mąż i na to milczał, a nie sprzeciwiał się temu wtedy utwierdzają się wszystkie jej śluby oraz utwierdza się każde przyrzeczenie, którym związała swoją duszę. **13.** Ale gdyby jej mąż zniósł je w dniu, w którym to słyszał wtedy nie utwierdza się wszystko, co wyszło z jej ust, tak jej śluby, jak i jej przyrzeczenie; jej mąż je zniósł, a WIEKUISTY jej wybaczy. **14.** Każdy ślub i każde zaprzysiężone przyrzeczenie na udręczenie duszy jej mąż może utwierdzić i jej mąż może je znieść. **15.** A jeśli jej mąż na to milczał dzień za dniem to tym utwierdził wszystkie jej śluby, czy też wszystkie jej przyrzeczenia, które są na niej; utwierdził je, gdyż milczał na to w dniu, w którym to słyszał. **16.** Zaś gdyby je zniósł jakiś czas po usłyszeniu o tym wtedy wziął na siebie jej winę. **17.** Oto ustawy, które WIEKUISTY przekazał Mojżeszowi odnośnie męża i żony, ojca i jego córki w jej młodości, w ojcowskim domu.

Rozdział 31

1. Nadto WIEKUISTY oświadczył Mojżeszowi, mówiąc: **2.** Pomścij krzywdę synów Izraela od Midjanitów, po czym będziesz przyłączony do swego ludu. **3.** Więc Mojżesz powiedział do ludu, mówiąc: Uzbrojcie spośród siebie ludzi na wojnę, aby szli przeciwko Midjanitom i wywarli pomstę WIEKUISTEGO na Midjanitach. **4.** Wyślcie na wojnę po tysiącu z pokolenia, ze wszystkich pokoleń Izraela. **5.** Zatem wydzielono z tysięcy Izraela, po tysiącu z pokolenia dwanaście tysięcy uzbrojonych do boju. **6.** Po tysiącu z każdego pokolenia wyprawił ich Mojżesz na wojnę; ich oraz Pinchasa, syna kapłana wojkowego Elazara, a w jego ręku święte przybory oraz trąby na trwogę. **7.** Po czym napadli na Midjanitów, jak WIEKUISTY rozkazał Mojżeszowi oraz zabili wszystkich mężczyzn. **8.** Między poległymi zabili też królów Midjanu: Ewiego, Rekema, Cura, Chura i Rebę pięciu królów Midjanu; zabili także mieczem Bileama, syna Beora. **9.** I synowie Izraela zabrali w niewolę midjańskie kobiety, ich dzieci, całe bydło i wszystkie stada, oraz złupili cały ich dobytek. **10.** Nadto popalili ogniem wszystkie miasta w ich posiadłościach oraz wszystkie ich zamki. **11.** Wraz z bydłem i ludźmi zabrali też wszystkie łupy oraz wszelką zdobycz. **12.** Potem sprowadzili jeńców, zdobycz i łupy do Mojżesza, do kapłana

Elazara oraz do zboru synów Izraela, do obozu na równinach Moabu, które są na Jardenem jerychońskim. **13.** Więc Mojżesz, kapłan Elazar i wszyscy naczelnicy zboru wyszli poza obóz na ich spotkanie. **14.** Ale Mojżesz się rozgniewał na dowódców wojska tysięczników i setników, którzy wrócili z wojennej wyprawy. **15.** I Mojżesz do nich powiedział: Zostawiliście przy życiu wszystkie kobiety? **16.** Przecież to one były przeznaczone za sprawą Bileama dla synów Izraela, by ich skłonić do odstępstwa od WIEKUISTEGO na rzecz Peora, z czego wynikła klęska w zborze WIEKUISTEGO. **17.** Dlatego teraz pozabijajcie każdego chłopca spośród dzieci oraz zabijajcie każdą niewiastę, która poznała męża na męskim łożu! **18.** Wszystkie jednak dzieci płci żeńskiej, które nie poznały męskiego łoża zostawcie dla siebie przy życiu. **19.** Zaś wy obozujcie poza obozem przez siedem dni; każdy, kto zabił człowieka oraz każdy, kto dotknął się poległego. Oczyszćcie się trzeciego dnia i siódmego dnia, wy oraz wasi jeńcy. **20.** Oczyszćcie też każdą szatę, każdą skórzaną rzecz, każdy wyrób z koziej sierści i każde drewniane naczynie. **21.** A kapłan Elazar powiedział do wojowników, którzy wyszli na wojnę: Oto ustawa prawna, którą WIEKUISTY nakazał Mojżeszowi: **22.** Złoto, srebro, miedź, żelazo, cynę i ołów, **23.** wszystko, co przechodzi przez ogień przeprowadźcie przez ogień, a będzie czyste; jednak musi być oczyszczone także wodą oczyszczającą. Zaś wszystko, co nie przechodzi przez ogień przeprowadźcie przez wodę. **24.** Siódmego dnia wypierzcie też swoje szaty oraz się oczyszćcie, a następnie możecie wejść do obozu. **25.** Nadto WIEKUISTY oświadczył Mojżeszowi, mówiąc: **26.** Zbierz zastęp całej pojmanej zdobyczy z ludzi i bydła – ty, kapłan Elazar oraz naczelnicy rodów w zborze. **27.** Potem rozdziel tę zdobycz na pół, pomiędzy czynnych na wojnie, którzy przystępowali do boju, oraz pomiędzy cały zbór. **28.** I pobierzesz udział WIEKUISTEGO: Od wojowników, którzy przystępowali do boju po jednej duszy z pięciuset, tak z ludzi, jak i z rogacizny, z osłów, i z trzód. **29.** Weźmiecie to z ich połowy, jako daninę dla WIEKUISTEGO, i oddasz to Elazarowi, kapłanowi. **30.** Zaś z połowy synów Izraela weźmiesz po jednym z pięćdziesięciu z ludzi, z rogacizny, z osłów, z trzód i z wszelkiego domowego bydła i oddasz to Lewitom, którzy trzymają straż przy Przybytku WIEKUISTEGO. **31.** Zatem Mojżesz uczynił wraz z kapłanem Elazarem tak, jak WIEKUISTY rozkazał Mojżeszowi. **32.** A było tej zdobyczy z pozostałości łupów, które zagrabił lud wojenny: Sześćset siedemdziesiąt pięć tysięcy owiec, **33.** siedemdziesiąt dwa tysiące byków, **34.** sześćdziesiąt jeden tysięcy osłów, **35.** a dusz ludzkich kobiet, które nie poznały męskiego łoża wszystkich dusz trzydzieści dwa tysiące. **36.** Tak więc połowa była jako udział tych, którzy przystąpili do boju trzysta trzydzieści siedem tysięcy pięćset owiec; **37.** a z owiec przypadł udział dla WIEKUISTEGO sześćset siedemdziesiąt pięć. **38.** Zaś byków trzydzieści sześć tysięcy; a z nich podatek dla WIEKUISTEGO to siedemdziesiąt dwa. **39.** Zaś osłów trzydzieści tysięcy pięćset; a z nich podatek dla WIEKUISTEGO to sześćdziesiąt jeden. **40.** Zaś dusz ludzkich szesnaście tysięcy; a z nich podatek dla WIEKUISTEGO to trzydzieści dwie dusze. **41.** I Mojżesz oddał ten udział, czyli daninę dla WIEKUISTEGO Elazarowi, kapłanowi, jak WIEKUISTY rozkazał Mojżeszowi. **42.** A z połowy dla synów Izraela, którą Mojżesz oddzielił od ludzi, którzy wyszli na wojnę, **43.** na zbór przypadła

następująca ilość: Trzysta trzydzieści siedem tysięcy pięćset owiec, **44.** trzydzieści sześć tysięcy byków, **45.** trzydzieści tysięcy pięćset osłów, **46.** zaś dusz ludzkich szesnaście tysięcy. **47.** I Mojżesz wziął z tej połowy należącej do synów Izraela po jednym z pięćdziesięciu z ludzi i z bydła i oddał to Lewitom, co trzymali straż przy Przybytku WIEKUISTEGO, jak WIEKUISTY rozkazał Mojżeszowi. **48.** Potem podeszli do Mojżesza wodzowie tysięcy wojska tysięcznicy oraz setnicy **49.** i powiedzieli do Mojżesza: Twoi słudzy zliczyli zastęp powierzonych nam wojowników, a nie ubyło z nich nikogo. **50.** Więc przynosimy na ofiarę dla WIEKUISTEGO co każdy zdobył: Złote naczynia, łańcuszki i naramienniki, pierścienie, zausznicze i naszyjniki, w celu rozgrzeszenia przed WIEKUISTYM naszych dusz. **51.** Więc Mojżesz oraz kapłan Elazar przyjął od nich to złoto oraz wszelkie wyrobione naczynie. **52.** A wszystkiego złota daniny, którą złożyli WIEKUISTEMU od tysięczników i od setników było szesnaście tysięcy siedemset pięćdziesiąt szekli. **53.** Zaś szeregowi grabili każdy dla siebie. **54.** Zatem Mojżesz wziął wraz z kapłanem Elazarem owo złoto od tysięczników i setników, po czym je wniesli do Przybytku Zboru, jako pamiątkę synów Izraela przed WIEKUISTYM.

Rozdział 32

1. Wiele z tego było dla synów Reubena i bardzo wiele dla synów Gada. Nadto zobaczyli ziemię jaazerską i ziemię gileadzką, że oto miejsce miejsce dla stad. **2.** Zatem synowie Gada oraz synowie Reubena przyszli i powiedzieli te słowa do Mojżesza, do kapłana Elazara oraz do naczelników zboru: **3.** Atharoth, Dybon, Jaazer, Nymra, Cheszbón, Elale, Sebma, Nebo i Beon **4.** to jest ziemia, którą poraził WIEKUISTY przed zborem Izraela. Ta ziemia jest dla stad, a twoi słudzy mają stada. **5.** Nadto powiedzieli: Jeśli znaleźliśmy upodobanie w twoich oczach niech ta ziemia będzie oddana twoim sługom na osiedlenie; nie przeprowadzaj nas za Jarden. **6.** A Mojżesz odpowiedział synom Gada i synom Reubena: Czyżby waszym braciom przyszło pójść na wojnę, a wam tu pozostać? **7.** Czemu odstręczacie synów Izraela od przejścia do ziemi, którą daje im WIEKUISTY? **8.** Tak też postąpili wasi ojcowie, kiedy wysłałem ich z Kadesz-Barnea dla przepatrzenia tej ziemi. **9.** Doszli oni do doliny Eszkol i przepatrzywszy ziemię, odstręczyli serce synów Izraela, by nie szli do owej ziemi, którą daje im WIEKUISTY. **10.** Więc tego dnia zapłonął gniew WIEKUISTEGO i przysiągł, mówiąc: **11.** Zaprawdę, ci ludzie, co wyszli z Micraim, od dwudziestu lat i wyżej, nie zobaczą ziemi, którą zaprzysiągłem Abrahamowi, Ic'hakowi i Jakóbowi, gdyż oni za Mną nie szli; **12.** oprócz Kaleba, syna Jefunny, Kenizejczyka i Jezusa, syna Nuna gdyż oni szli za WIEKUISTYM. **13.** I zapłonął gniew WIEKUISTEGO na Izraela, więc czterdzieści lat prowadził ich po pustyni, dopóki nie wyginęło całe pokolenie, które czyniło to zło w oczach WIEKUISTEGO. **14.** A oto weszliście w ślad waszych ojców płodzie występnych ludzi, aby jeszcze powiększyć zapalczywość gniewu WIEKUISTEGO na Izraela. **15.** Abyście się odwrócili od Niego i by nadal zostawił go na pustyni; tak chcecie zgubić cały ten lud! **16.** Ale oni podeszli do niego i powiedzieli: Zbudujemy tutaj owcze zagrody dla naszych stad oraz miasta

dla naszych dzieci, **17.** zaś sami pójdziemy zbrojnie przed synami Izraela, dopóki ich nie zaprowadzimy na miejsce. A nasze dzieci zostaną w obronnych miastach z powodu mieszkańców tej ziemi. **18.** Nie wrócimy do naszych domów, aż synowie Izraela uzyskają każdy swoją posiadłość. **19.** Również nie weźmiemy przy nich udziału po drugiej stronie Jardenu i dalej, jeśli nam się dostanie nasz udział po tej stronie Jardenu, ku wschodowi. **20.** Zatem Mojżesz do nich powiedział: Jeśli to uczynicie, jeśli zbrojnie pójdziecie na wojnę przed obliczem WIEKUISTEGO, **21.** i każdy z was pójdzie zbrojnie za Jarden przed obliczem WIEKUISTEGO, póki On nie wypędzi przed Sobą Swoich wrogów, **22.** oraz przed WIEKUISTYM zostanie pokonana ta ziemia a potem wróćcie, to będziecie czystymi przed WIEKUISTYM oraz przed Izraelem. Wtedy niech ta ziemia będzie waszą posiadłością przed WIEKUISTYM. **23.** Ale gdybyście tak nie uczynili oto zgrzeszyliście WIEKUISTEMU i przyjdzie wam doznać kary, która was spotka. **24.** Budujcie sobie miasta dla waszych dzieci i zagrody dla waszych stad, ale co wyszło z waszych ust – to spełnijcie. **25.** A synowie Gada oraz synowie Reubena powiedzieli tak do Mojżesza: Twoi słudzy uczynią, jak nasz pan rozkazuje. **26.** Nasze dzieci, nasze żony, nasze stada i całe nasze bydło pozostaną tam, w miastach Gileadu, **27.** a wszyscy twoi słudzy pójdą zbrojnym zastępem na wojnę przed obliczem WIEKUISTEGO, jak mówi nasz pan. **28.** Więc Mojżesz polecił ich Elazarowi, kapłanowi i Jezusowi, synowi Nuna oraz rodowym naczelnikom pokoleń synów Izraela. **29.** Nadto Mojżesz do nich powiedział: Jeżeli synowie Gada oraz synowie Reubena wszyscy uzbrojeni na wojnę, przejdą z wami Jarden przed obliczem WIEKUISTEGO, i przed wami zostanie pokonana ta ziemia, wtedy oddacie im w posiadanie ziemię Gilead. **30.** Zaś jeśli uzbrojeni by z wami nie przeszli wtedy osiedlą się pośród was na ziemi Kanaan. **31.** A synowie Gada oraz synowie Reubena odpowiedzieli, mówiąc: Jak WIEKUISTY powiedział do twoich sług tak uczynimy. **32.** Pójdziemy zbrojnie przed obliczem WIEKUISTEGO do ziemi Kanaan, ale przy nas zostanie dziedziczna osiadłość po tej stronie Jardenu. **33.** Zatem Mojżesz im oddał synom Gada, synom Reubena i połowie pokolenia Menaszy, syna Josefa królestwo Sychona, króla Emorei, oraz królestwo Oga, króla Baszanu całą ziemię wokoło z jej miastami, w obrębie miast tej ziemi. **34.** Więc synowie Gada odbudowali: Dybon, Ataroth, Aroer, **35.** Atroth–Szofan, Jaazer, Jagbeha, **36.** Beth–Nymra i Beth–Haran, warowne miasta oraz zagrody dla stad. **37.** Synowie Reubena odbudowali także: Cheszbón, Elale, Kirjathaim, **38.** Nebo i Baal–Meon, których nazwy zmieniono, oraz Sebmę; i przydali swoje nazwy do nazw miast, które odbudowali. **39.** A synowie Machyry, syna Menaszy, wtargnęli do Gilead i go zdobyli więc wygnał on Emorejczyka, który tam mieszkał. **40.** A Mojżesz oddał Gilead Machyrowi, synowi Menaszy, który się w nim osiedlił. **41.** Zaś Jair, syn Menaszy, wtargnął i zdobył ich osady oraz nazwał je osadami Jaira. **42.** Wtargnął też Nobach i zdobył Kenath, i jego przyległości, zatem Nobach nazwał je od swojego imienia.

Rozdział 33

1. Oto pochody synów Izraela, którzy pod wodzą Mojżesza i Ahrona wyszli z ziemi Micraim według swoich zastępów. **2.** Zaś Mojżesz, na rozkaz WIEKUISTEGO, spisał ich postoje, według ich marszów. A oto ich pochody według ich postojów: **3.** Wyruszyli więc z Raamses, pierwszego miesiąca, piętnastego dnia tego pierwszego miesiąca. Nazajutrz po Pesach, synowie Izraela wyszli zwycięską ręką na oczach całego Micraimu. **4.** Tymczasem Micrejczycy grzebali tych, których wśród nich poraził WIEKUISTY wszystkich pierworodnych; WIEKUISTY spełnił też sądy nad ich bóstwami. **5.** Zatem synowie Izraela wyruszyli z Raamses i stanęli obozem w Sukkoth. **6.** I wyruszyli z Sukkoth, i stanęli obozem w Etham, które jest na krańcu pustyni. **7.** Potem wyruszyli z Etham i zwrócili się ku Pi–Hachiroth, które jest naprzeciw Baal–Cefon, i stanęli obozem przed Migdolem. **8.** I wyruszyli z Pi–Hachiroth, przeszli przez morze na pustynię, oraz przez trzy dni szli drogą po pustyni Etham. Potem stanęli obozem w Mara. **9.** I wyruszyli z Mara oraz przybyli do Elim a w Elim było dwanaście źródeł wód i siedemdziesiąt palm; po czym stanęli tam obozem. **10.** I wyruszyli z Elim oraz stanęli obozem nad morzem Sitowia. **11.** Po czym wyruszyli od morza Sitowia i stanęli obozem na puszczy Syn. **12.** Potem wyruszyli z puszczy Syn i stanęli obozem w Dotka. **13.** Potem wyruszyli z Dotka i stanęli obozem w Alusz. **14.** Potem wyruszyli z Alusz i stanęli obozem w Refidym, ale tam nie było dla ludu wody do picia. **15.** Potem wyruszyli z Refidym i stanęli obozem na puszczy Synaj. **16.** Potem wyruszyli z puszczy Synaj i stanęli obozem w Kibroth–Hataawa. **17.** Potem wyruszyli z Kibroth–Hataawa i stanęli obozem w Chaceroth. **18.** Potem wyruszyli z Chaceroth i stanęli obozem w Rythma. **19.** Potem wyruszyli z Rythma i stanęli obozem w Rymmen–Perec. **20.** Potem wyruszyli z Rymmen–Perec i stanęli obozem w Libna. **21.** Potem wyruszyli z Libna i stanęli obozem w Ryssa. **22.** Potem wyruszyli z Ryssa i stanęli obozem w Kehelatha. **23.** Potem wyruszyli z Kehelatha i stanęli obozem przy górze Szefer. **24.** I wyruszyli od góry Szefer oraz stanęli obozem w Charada. **25.** Potem wyruszyli z Charada i stanęli obozem w Makheloth. **26.** Potem wyruszyli z Makheloth i stanęli obozem w Tachath. **27.** Potem wyruszyli z Tachath i stanęli obozem w Therach. **28.** Potem wyruszyli z Therach i stanęli obozem w Mithka. **29.** I wyruszyli z Mithka, i stanęli obozem w Chaszmona. **30.** Potem wyruszyli z Chaszmona i stanęli obozem w Moseroth. **31.** Potem wyruszyli z Moseroth i stanęli obozem w Bne–Jaakan. **32.** Potem wyruszyli z Bne–Jaakan i stanęli obozem w Chor–Hagidgad. **33.** Potem wyruszyli z Chor–Hagidgad i stanęli obozem w Jotbatha. **34.** Potem wyruszyli z Jotbatha i stanęli obozem w Abrona. **35.** I wyruszyli z Abrona oraz stanęli obozem w Ecjon–Geber. **36.** Potem wyruszyli z Ecjon–Geber i stanęli obozem na puszczy Cyn, czyli Kadesz. **37.** Potem wyruszyli z Kadesz i stanęli obozem u góry Hor, na kresach ziemi Edomu. **38.** Wtedy Ahron, kapłan, wszedł na górę Hor, według rozkazu WIEKUISTEGO, i tam umarł w piątym miesiącu, pierwszego dnia tego miesiąca, w czterdziestym roku po wyjściu synów Izraela z ziemi Micraim. **39.** Zaś Ahron miał sto dwadzieścia trzy lata, kiedy umarł na górze Hor. **40.** Wtedy to Kanaanejczyk, król Aradu, osiadły na południu ziemi Kanaan, usłyszał, że nadciągają synowie Izraela... **41.** A wyruszyli od góry Hor i stanęli obozem w Calmona. **42.** Potem wyruszyli z Calmona i stanęli obozem w Funon. **43.** Potem wyruszyli

z Funon i stanęli obozem w Oboth. **44.** Potem wyruszyli z Oboth i stanęli obozem w Ije–Abarym, na granicy Moabu. **45.** Potem wyruszyli z Ije i stanęli obozem w Dybon–Gad. **46.** Potem wyruszyli z Dybon–Gad i stanęli obozem w Almon–Dyblatajm. **47.** I wyruszyli z Almon–Dyblatajm, i stanęli obozem przy górach Abarym, przed Nebo. **48.** Potem wyruszyli od gór Abarym i stanęli obozem na stepach Moabu, nad Jardenem jerychońskim. **49.** I rozłożyli się nad Jardenem, od Beth Jeszymoth do Abel–Szyttym na stepach Moabu. **50.** A na stepach Moabu, nad Jardenem jerychońskim, WIEKUISTY oświadczył Mojżeszowi, mówiąc: **51.** Oświadczy synom Izraela i im powiedz: Gdy przeprawicie się za Jarden, do ziemi Kanaan, **52.** wtedy wypędzicie sprzed waszego oblicza wszystkich mieszkańców tej ziemi, zniszczycie wszystkie ich rzeźby, zniszczycie wszystkie ich lite posągi oraz zburzycie wszystkie ich ołtarze. **53.** Zawładniecie tą ziemią i na niej osiedzicie, bowiem oddaję wam tę ziemię, byście nią zawładnęli. **54.** Zajmiecie tą ziemię według losu, według waszych rodzin dla liczniejszego wyznaczycie większy udział, a dla mniej liczniejszego udział gdzie komu przypadnie los, tam mu się dostanie. Weźmiecie sobie udziały według pokoleń waszych ojców. **55.** Zaś jeśli nie wypędzicie sprzed waszego oblicza mieszkańców tej ziemi, to pozostali z nich będą cierniami dla waszych oczu i kolcami dla waszych boków; będą wam wrogami na ziemi, na której osiedzicie. **56.** I stanie się, że co zaplanowałem im uczynić wam uczynię.

Rozdział 34

1. Nadto WIEKUISTY oświadczył Mojżeszowi, mówiąc: **2.** Rozkaż synom Izraela i im powiedz: Tak wchodzić do ziemi Kanaan oto ziemia, która przypadnie wam w udziale; ziemia Kanaan w swoich granicach. **3.** Kraniec południowy niech będzie u was od puszczy Cyn, wzdłuż Edomu; i ta południowa granica pociągnie się dla was ku wschodowi, do końca morza Słonego. **4.** Potem, od wzgórza Skorpionów, granica zwróci się u was na południe i przejdzie ku Cyn, a jej końce będą na południe od Kadesz–Barnea, i pójdzie do Chacar–Addar oraz przejdzie do Acmon. **5.** Potem, od Acmon, ta granica zakręży ku potokowi egipskiemu, a jej końce będą przy morzu. **6.** A co się tyczy granicy zachodniej to będzie nią u was morze Wielkie i Gewul; to wam będzie granicą od zachodu. **7.** Taka zaś będzie wasza granica północna: Od morza Wielkiego pociągniecie ją sobie do góry Hor. **8.** A od góry Hor pociągniecie ją w kierunku Chamath, a końce tej granicy będą przy Cedad. **9.** Potem granica pójdzie ku Zyfronowi, a jej końce będą przy Chacar–Enan; taka będzie wasza północna granica. **10.** A od wschodu pociągniecie sobie granicę od Chacar–Enan do Szefam. **11.** Następnie ta granica zejdzie od Szefam ku Ryble, na wschód od źródła; więc ta granica zejdzie oraz ze strony wschodniej dotknie się brzegów jeziora Kinnereth. **12.** Potem ta granica zejdzie do Jardenu, a jej końce będą przy morzu Słonym. Taką niech będzie wkoło wasza ziemia w swoich granicach. **13.** A Mojżesz zapowiedział synom Izraela, mówiąc: Oto ziemia, którą losem rozdzielicie na udziały. WIEKUISTY rozkazał ją oddać dziewięciu pokoleniom oraz połowie pokolenia. **14.** Gdyż pokolenie synów Reubena, według swych domów rodowych

i pokolenie synów Gada, według swych domów rodowych, i połowa pokolenia Menaszy te wzięły swój udział. **15.** Dwa i pół pokolenia wzięły swój udział z tej strony Jardenu jerychońskiego, na wschód słońca. **16.** Potem WIEKUISTY oświadczył Mojżeszowi, mówiąc: **17.** Oto imiona mężów, którzy rozdzielą wam ziemię: Kapłan Elazar i Jezus, syn Nuna. **18.** Nadto weźmiecie do rozdziału ziemi po jednym naczelniku z pokolenia. **19.** A oto imiona tych mężów: Z pokolenia Jehudy Kaleb, syn Jefuny; **20.** z pokolenia synów Szymeona Szemuel, syn Ammihuda; **21.** z pokolenia Binjamina Elidad, syn Kislona; **22.** z pokolenia synów Dana naczelnik Bukki, syn Jogli; **23.** z synów Josefa, z pokolenia synów Menaszy naczelnik Channiel, syn Efoda; **24.** a z pokolenia synów Efraima naczelnik Kemuel, syn Szyftana; **25.** z pokolenia synów Zebuluna naczelnik Elicafan, syn Parnacha; **26.** z pokolenia synów Issachara naczelnik Paltiel, syn Azzana; **27.** z pokolenia synów Aszera naczelnik Achihut, syn Szelomiego; **28.** z pokolenia synów Naftalego naczelnik Pedahel, syn Ammihuda; **29.** Oto ci, którym WIEKUISTY kazał uwłaszczyć synów Izraela na ziemi Kanaan.

Rozdział 35

1. Potem WIEKUISTY oświadczył Mojżeszowi na stepach Moabu, nad Jardenem jerychońskim, mówiąc: **2.** Rozkaż synom Izraela, aby dali Lewitom miasta na osiedlenie ze swojej dziedzicznej posiadłości. Nadto oddacie Lewitom przyległości, które będą wokół, przy miastach. **3.** Te miasta będą im na osiedlenie, a przyległości będą dla ich bydła, dla ich dobytku oraz do wszystkich ich życiowych potrzeb. **4.** Zaś przyległości przy miastach, które oddacie Lewitom, pójdą wokoło, od muru miejskiego na tysiąc łokci. **5.** Więc za miastem wymierzycie po stronie wschodniej dwa tysiące łokci, po stronie południowej dwa tysiące łokci, po stronie zachodniej dwa tysiące łokci i po stronie północnej dwa tysiące łokci, a miasto będzie pośrodku. Takie będą dla nich przyległości przy miastach. **6.** A wśród miast, które oddacie Lewitom sześć będzie miastami schronienia, do których pozwolicie uciekać zabójcom; i oprócz nich oddacie im czterdzieści dwa miasta. **7.** Wszystkich miast, które oddacie Lewitom będzie czterdzieści osiem miast, wraz z ich przyległościami. **8.** Zaś z miast, które oddacie z posiadłości synów Izraela od licznych weźmiecie więcej, a od mniej licznych mniej; każde pokolenie odda Lewitom ze swoich miast stosownie do swojej posiadłości, którą zajmie. **9.** Nadto WIEKUISTY oświadczył Mojżeszowi, mówiąc: **10.** Oświadczyj synom Izraela i im powiedz: Gdy przejdziecie za Jarden do ziemi Kanaan, **11.** urządzicie sobie u was miasta, które będą miastami schronienia; dokąd może uciekać zabójca, który niebacznie zabił człowieka. **12.** Te miasta będą dla was schronieniem przed mścicielem; aby nie zginął zabójca, póki nie stanie na sąd przed zboiem. **13.** Zaś miasta, które na to przeznaczycie to będzie u was sześć miast. **14.** Przeznaczycie trzy miasta z tej strony Jardenu oraz przeznaczycie trzy miasta na ziemi Kanaan; powinny być miastami schronienia. **15.** Te sześć miast schronienia będą dla synów Izraela, dla cudzoziemca i przesiedleńca między wami, aby mógł tam uciec każdy, kto niebacznie zabije człowieka. **16.** Jeśli jednak kogoś ugodził żelaznym narzędziem, tak że umarł jest mordercą; morderca będzie

wydany na śmierć. **17.** Także jeśli kogoś uderzył z ręki kamieniem, od którego można umrzeć, a ugodził tak, że umarł jest mordercą; morderca będzie wydany na śmierć. **18.** Albo jeśli kogoś uderzył ręcznym, drewnianym narzędziem, od którego można umrzeć, a ugodził tak, że umarł jest mordercą; morderca będzie wydany na śmierć. **19.** Mściciel krwi sam może zabić mordercę; gdziekolwiek go napotka sam może go zabić. **20.** Także gdyby z nienawiści kogoś strącił, albo rozmyślnie rzucił na niego czymkolwiek, tak, że umarł; **21.** albo gdyby kogoś z was uderzył swoją ręką, tak, że umarł ten, co uderzył będzie wydany na śmierć jest mordercą; mściciel krwi może zabić mordercę, gdziekolwiek go napotka. **22.** Jednak jeśli przypadkowo, nie z powodu sporu kogoś popchnął, albo nierozmyślnie rzucił na niego jakimkolwiek narzędziem; **23.** albo jakimś kamieniem, od którego można umrzeć; jeśli nie widząc, upuścił go na niego tak, że umarł, a nie był jego wrogiem, ani tym, co życzy jego zła **24.** wtedy zbór rozsądzi według tych praw pomiędzy zabójcą, a mścicielem krwi. **25.** Zbór ocali zabójcę z ręki mściciela krwi oraz zbór go zawróci do jego miasta schronienia, z którego uciekł, i pozostanie tam aż do śmierci najwyższego kapłana, który był namaszczoney świętym olejem. **26.** Gdyby jednak zabójca wyszedł poza obręb swojego miasta schronienia, do którego uciekł, **27.** a znalazł go mściciel krwi poza obrębem miasta jego schronienia, i mściciel krwi by zabił owego zabójcę nie będzie winien krwi. **28.** Bowiem winien pozostać w mieście swojego schronienia, aż do śmierci najwyższego kapłana. A po śmierci najwyższego kapłana zabójca może wrócić do ziemi swej osiadłości. **29.** Niech to będzie dla was zasadnicze prawo w waszych pokoleniach, we wszystkich waszych siedzibach. **30.** Każdego, kto zabił człowieka, według świadectwa świadków należy zabijać jako mordercę; jednak jeden świadek nie będzie mógł świadczyć przeciw osobie, by ją skazano na śmierć. **31.** Nie przyjmiecie także okupu za duszę mordercy przestępcy krwiożerczego; bowiem winien być wydany na śmierć. **32.** Nie przyjmujcie także okupu po to, aby mógł uciec do miasta swego schronienia, i by mógł wrócić oraz zamieszkać tam, na ziemi, do śmierci kapłana. **33.** Nie kalajcie ziemi, na której się znajdujecie, gdyż ta krew kała ziemię, a ziemia nie może być inaczej oczyszczoną od przelanej na niej krwi, jak tylko krwią tego, który ją przelał. **34.** Dlatego nie należy kłać ziemi na której mieszkacie, pośród której i Ja przebywam; gdyż Ja, WIEKUISTY, przebywam wśród synów Izraela.

Rozdział 36

1. Wtedy podeszli naczelnicy rodów z rodziny synów Gileada, syna Machyry, syna Menaszy, z rodzin synów Jozefa, po czym mówili przed Mojżeszem oraz przed przywódcami naczelnikami rodów synów Izraela. **2.** Powiedzieli: WIEKUISTY rozkazał naszemu panu rozdać na własność ziemię synom Izraela według losu. Także naszemu panu nakazano przez WIEKUISTEGO, aby oddał posiadłość Celafchada, naszego brata jego córkom. **3.** Jeśliby zatem stały się żonami któregośkolwiek z synów innych pokoleń Izraela ich posiadłość będzie odjęta od posiadłości naszych ojców, a przyłączy się do tego pokolenia, do którego będą należeć; zatem ubędzie z przypadającej nam losem naszej posiadłości. **4.** I choć przyjdzie

jubileusz dla synów Izraela jednak ich posiadłość przyłączy się do posiadłości tego pokolenia, do którego będą należeć; tak ich posiadłość będzie odjętą z posiadłości pokolenia naszych ojców. **5.** Więc Mojżesz rozkazał synom Izraela według słowa WIEKUISTEGO, mówiąc: Słusznie powiada pokolenie synów Izraela. **6.** Oto co rozkazał WIEKUISTY o córkach Celafchada, mówiąc: Kogokolwiek by sobie upodobały, tego mogą być żonami; jednak mogą wyjść za mąż tylko w rodzinie pokolenia swoich ojców, **7.** aby posiadłość synów Izraela nie przechodziła z pokolenia na pokolenie, lecz żeby każdy między synami Izraela zostawał przy posiadłości swoich ojców. **8.** Każda też córka, która odziedzicza posiadłość w pokoleniach synów Izraela, winna być żoną kogokolwiek z rodziny pokolenia swego ojca, aby synowie Izraela odziedziczali każdy posiadłość swoich ojców. **9.** I by posiadłość nie przechodziła z jednego pokolenia na inne pokolenie, lecz żeby każdy się trzymał swojej posiadłości każde z pokoleń synów Izraela. **10.** Jak zatem WIEKUISTY rozkazał Mojżeszowi tak uczyniły córki Celafchada. **11.** Potem córki Celafchada Machla, Thyrca, Chogla, Milka i Noa, wyszły za mąż za synów swoich stryjów. **12.** Wyszły za mąż w rodzinach synów Menaszy, syna Josefa, i tak ich posiadłość została w pokoleniu rodziny ich ojca. **13.** Oto przykazania i przepisy, które przez Mojżesza WIEKUISTY nakazał synom Izraela na stepach Moabu, nad Jardenem jerychońskim.

Nowa Biblia Gdańska

przekład

Śląskiego Towarzystwa Biblijnego

2012